Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 5

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 43ος | *Ἀθῆναι, 4 Ἀπριλίου 1936* | *Ἔτος 58ον.—Ἀριθ. 18*

ΜΠΑΡΜΠΑ ΜΑΚΡΟΠΟΔΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ JEAN WEBSTER

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Σὲ καθένα ἀρέσει νὰ τοῦ τυχαίνουν πότε-πότε μερικὲς ἐκπλήξεις. Αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀπόλυτα φυσικὴ ἀνθρώπινη ἐπιθυμία. Ἐμένα ὅμως δὲν μοῦ ἔτυχε καμμιὰ φορὰ τίποτε παρόμοιο ὡς τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ κυρία Λίππετ μὲ φώναξε στὸ γραφεῖο γιὰ νὰ μοῦ πῇ πὼς ὁ κύριος Τζὼν Σμιθ πρότεινε νὰ μὲ στείλῃ στὸ Κολλέγιο. Ἀλλὰ καὶ τότε ἀκόμα, αὐτὸ τὸ εὐχάριστο νέο μοῦ τὸ εἶπε τόσο βαθμιαῖα καὶ μὲ τόσες προετοιμασίες, ὥστε λίγο ἔλειψε νὰ μὴ μοῦ κάνῃ καμμιὰ ἐντύπωση.

Ξέρετε, ἀγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη, ἔχω τὴν ἰδέα πὼς τὸ πιὸ ἀπαραίτητο χάρισμα ποὺ πρέπει νὰ ἔχῃ κάθε ἄνθρωπος εἶναι ἡ φαντασία. Αὐτὴ δίνει στὸν καθένα τὴ δυνατότητα νὰ μπορῇ νὰ ἔρχεται στὴ θέση τῶν ἀλλων. Αὐτὴ μᾶς κάνει καλοὺς καὶ ποιητικοὺς καὶ μᾶς κάνει νὰ καταλαβαίνουμε τὸν καθένα. Αὐτὸ τὸ χάρισμα θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ καλλιεργήσουν στὰ παιδιά. Κι' ὡστόσο τὸ Ἄσυλο Τζὼν Γκρίερ πατοῦσε κι' ἔσβυνε στὴ στιγμὴ τὴν ἐλαχίστη σπίθα φαντασίας ποὺ θὰ φανερωνόταν σ' ἕνα ἀπὸ τοὺς τροφίμους του. Δὲν καλλιεργοῦσαν κανένα ἄλλο προτέρημα μέσα στὴν ψυχή μας παρὰ μονάχα τὴν ἐκτέλεση τοῦ καθήκοντος. Μοῦ φαίνεται πὼς τὰ μικρὰ παιδιὰ δὲν καταλαβαίνουν κἂν τί σημασία ἔχει αὐτὴ ἡ λέξη. Εἶναι φρικτό, εἶναι ἀπαίσιο νὰ μαθαίνουν στὰ παιδιὰ πὼς ὅ,τι κάνουν πρέπει νὰ τὸ κάνουν γιατὶ εἶναι τὸ καθῆκον τους. Θὰ ἔπρεπε ἀπεναντίας νὰ τὰ κάνουν ὅλα ἀπὸ ἀγάπη.

Περιμένετε καὶ νὰ ἰδῆτε τὸ Ὀρφανοτροφεῖο ποὺ θὰ ἱδρύσω καὶ θὰ διευθύνω ἐγώ. Κάθε βράδυ ὅταν πέφτω στὸ κρεββάτι μου κάνω σχέδια. Τὸ σχεδιάζω καὶ μὲ τὶς παραμικρότερες λεπτομέρειες. Τὰ φαγητὰ καὶ τὰ φορέματα καὶ τὰ μαθήματα καὶ τὶς διασκεδάσεις καὶ τὶς τιμωρίες. Γιατὶ καὶ τὰ καλύτερα ἀκόμη ὀρφανά μου κάνουν καμμιὰ φορὰ ἀταξίες.

Ὅπως κι' ἂν ἔχει ὅμως θὰ εἶναι εὐτυχισμένα. Πιστεύω πὼς κάθε ἄνθρωπος, ἀδιάφορο τί στενοχώριες μέ-

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

Ἡ Μπεμπέκα κάνει τὴ γιαγιά.

λει νὰ τραβήξῃ ὅταν μεγαλώσῃ, θὰ ἔπρεπε νὰ περάσῃ μιὰ εὐτυχισμένη παιδικὴ ἡλικια γιὰ νὰ μπορῇ τουλάχιστον νὰ ἔχῃ εὐχάριστες ἀναμνήσεις. Καὶ ἂν ποτὲ ἀποκτήσω παιδιὰ δικά μου, ὅσο δυστυχισμένη κι' ἂν εἶμαι ἐγὼ ἡ ἴδια, δὲν θὰ τἀφήσω ποτὲ νὰ ἔχουν καμμιὰ στενοχώρια ὥς που νὰ μεγαλώσουν.

Ὁ κώδων γιὰ τὴν ἐκκλησία! Κάποτε θὰ τελειώσω αὐτὸ τὸ γράμμα.

Πέμπτη

Σήμερα τὸ ἀπόγευμα, καθὼς γύριζα ἀπὸ τὸ ἐργοστήριο βρῆκα ἕνα σκίουρο καθημένον ἐπάνω στὰ τραπέζι μου νὰ καθαρίζῃ καὶ νὰ τρώῃ μόνος του τὰ μύγδαλά μου. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὶς ἐπισκέψεις θὰ δεχόμαστε τώρα ποὺ ἔπιασαν οἱ ζέστες καὶ ἀφήνουμε τὰ παράθυρα ἀνοικτά.

Σάββατο

Θὰ φαντάζεστε ἴσως πὼς ἐπειδὴ χτὲς ἦταν Παρασκευὴ καὶ δὲν εἶχα νὰ ἑτοιμάσω μαθήματα γιὰ σήμερα, θὰ πέρασα μιὰ ἥσυχη καὶ εὐχάριστη βραδυά, διαβάζοντας τὰ ποιήματα τοῦ Στήβενσον ποὺ τἀγόρασα μὲ τὰ χρήματα τοῦ λογοτεχνικοῦ μου βραβείου. Ἂν ἔχετε ὅμως αὐτὴ τὴν ἰδέα, φαίνεται πὼς δὲν θὰ ἔχετε πάει ποτέ σας σ' ἕνα Κολλέγιο κοριτσιῶν, ἀγαπητέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη. Ἔξῃ φιλενάδες μου, εἰσώρμησαν μέσα στὸ δωμάτιο μου, γιατὶ τοὺς ἦρθε ἡ διάθεση νὰ κάνουν κρέμα καὶ μιὰ ἀπ' αὐτές, ἔχυσε τὴν κρέμα, καθὼς ἦταν ἀκόμη ζεστή, στὴ μέση ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ χαλί, ἀπὸ τὸ καλύτερό μας χαλί. Ποτὲ δὲν θὰ κατορθώσουμε νὰ καθαρίσουμε τὸν λεκέ.

Δὲν σᾶς ἔχω κάνει λόγο γιὰ τὰ μαθήματά μου τώρα τελευταία, μὰ ἐξακολουθοῦμε νὰ κάνουμε κάθε μέρα. Ὡστόσο εἶναι ἕνα ξεκούρασμα νὰ τὰ παραμερίζῃ κανεὶς πότε-πότε καὶ νὰ συζητῇ γιὰ τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ζωῆς, ἔστω καὶ ἂν οἱ συζητήσεις αὐτὲς δὲν γίνονται παρὰ μονάχα ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος, μὰ αὐτὸ εἶναι δικό σας λάθος. Ὅποτε θελήσετε νὰ μοῦ στείλετε τὴν ἀπάντησή σας, θὰ εἶναι καλοδεχούμενη.

Αὐτὸ τὸ γράμμα ἔχω τρεῖς μέρες ποὺ τὸ γράφω καὶ πολὺ φοβᾶμαι τώρα que je vous ai bien ennuyé.

Καληνύχτα σας, ἀγαπητὲ κύριε

Γιούντη

Κύριον Μπάρμπα-Μακροπόδη-Σμίθ

Κύριε, Ἔχουσα περαιώσει τὴν μελέτην τῆς ἀποδεικτικῆς συζητήσεως καὶ ἐμβαθύνει εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς διαιρέσεως ἑνὸς θέματος εἰς κεφάλαια, ἀπεφάσισα εἰς τὸ ἑξῆς νὰ ἐφαρμόσω τὸ κατωτέρω σύστημα εἰς τὴν ἐπιστολογραφίαν μου. Περιέχει πᾶν τὸ ἀπαραίτητον χωρὶς ἀνωφελεῖς περιττολογίας.

1.—Τὴν περασμένη βδομάδα εἴχαμε διαγωνισμούς:
   Α.—Χημείας.
   Β.—Λογικῆς.
2.—Κτίσθηκε ἕνα καινούργιο ὑπνωτήριο.
   Α.—Τὰ ὑλικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα κατασκευάσθηκε εἶναι:
   α) Κόκκινα τοῦβλα.
   β) Σταχτιὰ πέτρα.
   Β.—Ἡ χωρητικότης του θὰ εἶναι:
   α) Μία ἐπιμελήτρια, πέντε δασκάλισσες.
   β) Διακόσια κορίτσια.
   γ) Μία οἰκονόμος, εἴκοσι καμαριέρες, δέκα καθαρίστρες.
3.—Ἀπόψε στὸ δεῖπνο εἴχαμε γιὰ γλύκισμα κρέμα καραμέλλα.
4.—Γράφω μιὰ εἰδικὴ ἔκθεση σχετικῶς μὲ τὶς πηγὲς τῶν θεατρικῶν ἔργων τοῦ Σαίξπηρ.
5.—Ἡ Λοὺ Μὰκ-Μαὸν ἐγλύστρησε σήμερα τὸ ἀπόγευμα στὸ Μπάσκετ-μπὼλλ καὶ ἔπεσε. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν:
   Α.—Νὰ βγάλῃ τὸν ὦμο της.
   Β.—Νὰ σπάσῃ τὸ πόδι της.
6.—Ἀπόκτησα ἕνα καινούργιο καπέλλο γαρνιρισμένο μὲ:
   Α.—Θαλασσιὰ βελουδένια κορδέλλα.
   Β.—Δύο θαλασσιὰ πομπόν.
   Γ.—Τρία κόκκινα λουλούδια.
7.—Ἡ ὥρα εἶναι ἐννέα καὶ μισή.
8.—Καληνύχτα.

Γιούντη

2 Ἰουνίου

Ἀγαπητὲ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Ποτέ σας δὲν θὰ φανταστῆτε τὸ θαυμάσιο νέο ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ:

Οἱ Μὰκ-Μπράϊδ μὲ προσκάλεσαν νὰ περάσω τὸ καλοκαίρι μαζί τους στὴν κατασκήνωσή τους στὸ Ἀντιροντάϊκ. Βρίσκεται πάνω ἀπὸ μιὰ χαριτωμένη μικρὴ λίμνη μέσα στὰ δάση. Τὴν κατασκήνωση αὐτὴ τὴν ἔχει ἱδρύσει ἕνα εἶδος συλλόγου, νὰ ποῦμε, καὶ τὰ διάφορα μέλη ἔχουν κτίσει σπίτια ἀπὸ κορμοὺς δένδρων στὶς ὄχθες τῆς λίμνης καὶ κάνουν περίπατους μὲ τὴ βάρκα στὴ λίμνη καὶ κάνουν βίζιτες σὲ ἄλλες κατασκηνώσεις, περνώντας ἀπὸ μονοπάτια ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ δάσος καὶ μιὰ φορὰ τὴ βδομάδα δίνουν χορὸ στὴ Λέσχη τοῦ συλλόγου. Ὁ Τζίμης Μὰκ-Μπράϊδ ἔχει προσκαλέσει κι' αὐτὸς ἕνα συμμαθητή του ἀπὸ τὸ Πρίνσετον γιὰ νὰ περάσῃ τὸ καλοκαίρι μαζί του καὶ ἔτσι καθὼς βλέπετε δὲν θὰ μᾶς λείψουν οἱ καβαλλιέροι γιὰ τὸ χορό.

Δὲν ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἀπὸ μέρους τῶν Μὰκ Μπράϊδ νὰ μὲ προσκαλέσουν; Φαίνεται πὼς τοὺς ἔκανα καλὴν ἐντύπωση τὰ Χριστούγεννα ποὺ εἶχα πάει στὸ σπίτι τους.

Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ συγχωρήσετε ποὺ αὐτὸ τὸ γράμμα εἶναι τόσο σύντομο. Δὲν εἶναι σωστὸ γράμμα. Σᾶς τὸ στέλνω μόνο γιὰ νὰ ξέρετε πὼς κανονίστηκε κιόλας πῶς θὰ περάσω τὸ καλοκαίρι μου.

Δική σας
πολὺ-πολὺ καλόκεφη
Γιούντη

5 Ἰουνίου

Ἀγαπητὲ Μπάρμπα-Μακροπόδη

Ἔλαβα ἕνα γράμμα ἀπὸ τὸν γραμματέα σας ποὺ μοῦ λέει ὅτι ὁ κ. Σμὶθ προτιμᾶ νὰ μὴ δεχθῶ τὴν πρόσκληση τῆς κυρίας Μὰκ-Μπράϊδ, ἀλλὰ νὰ πάω στὸ Λὸκ-Γουΐλλω ὅπως καὶ πέρσυ γιὰ νὰ περάσω ἐκεῖ τὸ καλοκαίρι μου.

Γιατί, γιατί. γιατί, καλέ μου Μπάρμπα-Μακροπόδη;

Ἐσεῖς δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ καταλάβετε. Ἀλλὰ σᾶς τὸ λέω καὶ σᾶς δίνω τὸ λόγο μου πὼς ἡ κυρία Μὰκ-Μπράϊδ στἀλήθεια μὲ θέλει κοντά της. Οὔτε γιὰ τὸ ἐλάχιστο δὲν θὰ τῆς εἶμαι βάρος στὸ σπίτι. Ἀπεναντίας θὰ τῆς εἶμαι μιὰ βοήθεια. Δὲν παίρνουν μαζί τους πολλὲς ὑπηρέτριες καὶ ἔτσι ἡ Σάλλη καὶ ἐγὼ θὰ τῆς φανοῦμε χρήσιμες σ' ἕνα σωρὸ πράγματα. Ἄλλωστε, εἶναι μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ μένα νὰ μάθω νοικοκυρωσύνη. Κάθε γυναίκα θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρῃ πῶς νὰ κρατάῃ τὸ σπίτι της καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω παρὰ μόνον πῶς νὰ κρατάω τὸ ἄσυλο.

Δὲν ὑπάρχουν ἄλλα κορίτσια τῆς ἡλικίας μου στὴν κατασκήνωση καὶ ἡ κυρία Μὰκ-Μπράϊδ μὲ θέλει γιὰ συντροφιὰ τῆς Σάλλης. Ἔχουμε συμφωνήσει νὰ μελετήσουμε πολὺ οἱ δυὸ μαζί. Θὰ διαβάσουμε τὸ καλοκαίρι ὅλα τὰ βιβλία τῆς ἀγγλικῆς φιλολογίας ποὺ πρόκειται νὰ κάνουμε τὸ ἐρχόμενο σχολικὸ ἔτος. Ὁ καθηγητής μας μᾶς εἶπε πὼς θὰ μᾶς ὠφελοῦσε πολὺ ἂν τὰ ἔχουμε διαβάσει ἀπὸ πρίν, καὶ εἶναι τόσο πιὸ εὔκολα τὰ μαθήματα ἅμα τὰ διαβάζῃ κανεὶς μὲ ἄλλον καὶ ὕστερα τὰ συζητεῖ.

Ἄλλωστε καὶ μόνο μὲ τὸ νὰ ζῇ κανεὶς κοντὰ στὴ μητέρα τῆς Σάλλης μορφώνεται. Εἶναι ἡ πιὸ ἐνδιαφέρουσα, διασκεδαστική, εὐχάριστη καὶ γοητευτικὴ γυναίκα τοῦ κόσμου. Ὅλα τὰ γνωρίζει. Σκεφθῆτε πόσα καλοκαίρια πέρασα κοντὰ στὴν κυρία Λίππετ καὶ πόσο θὰ εἶμαι σὲ θέση νὰ ἐκτιμήσω τὴν ἀντίθεση. Μὴ φοβᾶστε πὼς θὰ τοὺς στενοχωρήσω καθόλου γιατὶ τὸ σπίτι τους εἶναι σὰν ἀπὸ λάστιχο. Ὅταν τοὺς ἔρχονται πολλοὶ ξένοι, στήνουν σκηνὲς κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ βάζουν τἀγόρια καὶ κοιμοῦνται ἐκεῖ. Θὰ εἶναι ἕνα τόσο εὐχάριστο, ὑγιεινὸ καλοκαίρι. Ὅλη τὴν ὥρα θὰ βρισκόμαστε ἔξω στὸ ὑπαιθρο καὶ θὰ γυμναζόμαστε. Ὁ Τζίμμης Μὰκ-Μπράϊδ σκοπεύει νὰ μὲ μάθῃ ἱππασία καὶ κουπὶ καὶ σκοποβολὴ καὶ — ἄχ, ἕνα πλῆθος ἄλλα πράγματα ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ ξέρω. Θὰ εἶναι ἀκριβῶς τὸ ὡραῖο, τρελλὸ καὶ ξένοιαστο καλοκαίρι ποὺ τόσο τὸ ἔχω ὀνειρευτεῖ καὶ ποὺ δὲν τὸ πέρασα ποτέ μου, καὶ μοῦ φαίνεται πὼς κάθε κορίτσι θἄξιζε νὰ τὸ ἀπολαύσῃ τουλάχιστον μιὰ φορὰ στὴ ζωή του. Θὰ κάνω βέβαια μονάχα ὅ,τι μὲ διατάξετε σεῖς, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ, πολὺ σᾶς παρακαλῶ, ἀφῆστε με νὰ πάω. Ποτέ μου δὲν πεθύμησα κάτι τόσο πολύ.

Αὐτὴ ποὺ σᾶς γράφει δὲν εἶναι ἡ Γερουσὰ Ἄμποτ, ἡ μέλλουσα μεγάλη συγγραφεύς. Δὲν εἶναι παρὰ ἡ Γιούντη — ἕνα κορίτσι.

Μετάφρασις Δ. Δ. καὶ Γ. Τ.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Τί καλὸ τὸ προβατάκι,
Ποὺ μᾶς δίνει τὸ μαλλάκι,
Καὶ τὸ γνέθει ἡ γιαγιάκα
Τὸ χεμῶνα μπρὸς στὴ θράκα,
Λέγοντάς μας παραμύθι,
Τὸ κουκὶ καὶ τὸ ροβύθι...
Κι' ἀπ' τὸν ἀργαλειό της, ροῦχο
Βγαίνει, σὰν καὶ τοῦτο ποῦχω!
Τί καλὸ τὸ προβατάκι,
Ποὺ μᾶς δίνει τὸ μαλλάκι!

Κι' ἡ χρυσῆ μας ἡ δαμάλα,
Ποὺ γεμίζει παχὺ γάλα
Τί καλὴ νὰ μᾶς τὸ δίνει
Τὸ παιδάκι νὰ τὸ πίνῃ
Νὰ τὸ κάνουμε τυράκι
Γιαουρτάκι, βουτυράκι,
Μὲ τ' ἀγνότερό της αἷμα
Μεῖς νὰ φτιάχνουμε τὴν κρέμα!
Τί καλὴ ποῦναι ἡ δαμάλα
Νὰ μᾶς δίνῃ τ' ἄσπρο γάλα!

Πόσο πιὸ καλὸ ἀκόμα
Τῆς Μητέρας Γῆς τὸ χῶμα,
Ποὺ γεμίζει χορταράκι
Καὶ τὸ τρώει τὸ προβατάκι,
Ποὺ τὸ τρώει κι' ἡ δαμάλα
Καὶ παχὺ μᾶς κάμει γάλα.
Μιὰ σταλιὰ νερὸ ἀπ' τὰ νέφη
Κι' ὅλους πρόθυμα μᾶς τρέφει!
Πόσο πιὸ καλὸ ἀκόμα
Τῆς Μητέρας Γῆς τὸ χῶμα!

ΡΙΤΑ ΜΠΟΥΜΗ

Ἀπὸ «Τὸ Μαγικὸ Φλάουτο»
(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευση)

ΟΙ ΚΟΥΚΛΕΣ ΤΗΣ ΜΙΡΑΝΤΑΣ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γ'.—Κι' οἱ ἐπίλοιπες κοῦκλες μου.

Κατόπι ἔρχεται ὁ εὔθυμος Λουδοβῖκος. Τὸν λέω «εὔθυμο» γιατὶ γελάει πάντα, καὶ «Λουδοβῖκο» γιατὶ μοῦ τὸν ἔστειλε ὁ καλός μου θεῖος-Λουδοβῖκος. Τοῦ λείπει ὅλο σχεδὸν τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ, γι' αὐτὸ δὲν ἔχει καὶ μαλλιά. Μὰ κι' ἔτσι εἶναι χαριτωμένος, ἂν καὶ λιγάκι ἄταχτος.

Νὰ τώρα κι' ἡ Ἀρκούδα. Εἶναι ἀληθινὴ ἀρκούδα ἀπὸ γούνα, κι' ἀρκετὰ μεγάλη ἀφοῦ μοῦ ἔρχεται ὡς τὴ μέση. Μόνο ἕνα μάτι τῆς λείπει. Κάποτε δὲν εἶχε κι' αὐτιά, τῆς τὰ ξανάραψαν ὅμως καὶ τώρα δὲν φαίνεται καθόλου πὼς τὴν ἔχω τόσον καιρό. Ὅταν ἤμουν μικρή, τὴν ἔλεγα

«Ἀκούδα», μ' ἀπὸ τότε ἔμαθα νὰ προφέρω καὶ τὸ ρῶ. Εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἀπ' ὅλες μου τὶς κούκλες κι' ἴσως ἡ φρονιμώτερη.

Ἔχω ὅμως καὶ μιὰ μικρή, ποὺ εἶναι ἴδια ἡ μεγάλη καὶ μοιάζει σὰν παιδί της. Αὐτὴ τὴ λέω Ἀρκουδίτσα. Τῆς λείπουν καὶ τὰ δυό της αὐτιὰ κι' ἕνα της πόδι. Εἶναι πολὺ σκανταλιάρα καὶ τῆς ἀρέσει νὰ τραβᾷ τὰ μαλλιὰ τῶν κοριτσιῶν. Πρέπει ὅμως νὰ πῶ πὼς συχνὰ τὰ τραβᾷ χωρὶς νὰ θέλῃ, γιατὶ ἡ γούνα της εἶναι πολὺ σκληρή, κι' ὅταν ἀγγίζῃ ἕνα μαλακὸ πρᾶγμα, ὅπως εἶναι τὰ μαλλιά, τὸ καρφώνει. Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς, κάθε φορὰ ποὺ θὰ περάσῃ ἀπὸ κοντά της ἡ Ροζίνα ἢ ἄλλη, εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴν ἀκούσω: «Αἴ! τὰ μαλλιά μου!».

Ἔχω ἀκόμα δυὸ Γιαπωνέζες. Εἶναι δίδυμες κι' ἔχουν τὸ ἴδιο ἀκριβῶς ἀνάστημα. Πολὺν καιρὸ ἔμειναν ξυπόλυτες, γιατὶ δὲν ἔβρισκα τόσο μικρὰ παπούτσια ποὺ νὰ τοὺς ἔρχονται. Τώρα ὅμως ἔχουν γιὰ τὶς γιορτές. Δὲν τοὺς τὰ βάζω καθεμέρα, γιατὶ στὴν πατρίδα τους συνηθίζουν νὰ περπατοῦν ξυπόλυτες καὶ τὰ παπούτσια τὶς στενοχωροῦν, καθὼς φοροῦν μάλιστα καὶ μακριὰ φουστάνια. Ἔχουν ἴσια μαλλιὰ μαῦρα, καὶ μαῦρα ἐπίσης μάτια, στενὰ καὶ λοξὰ σὰν ἀληθινὲς Γιαπωνέζες. Τοὺς λείπει ἀπὸ ἕνα χέρι καθεμιᾶς. Κάθονται πάντα κοντὰ-κοντὰ κι' ὅλο κρυφομιλοῦν. Τοὺς λέω πὼς αὐτὸ δὲν εἶν' εὐγενικό, μὰ δὲν ἀκοῦνε. Ἴσως γιατ' εἶναι ξένες

καὶ δὲν τὰ καταλαβαίνουν ὅλα. Μὰ κι' ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω τί μοῦ λένε.

Ὕστερα ἔρχεται ὁ Κουΐν-Κουΐν. Εἶναι μιὰ πάπια ντυμένη ναυτικὰ σὰν ἀγόρι. Δὲν τὴν ἔχω πολὺν καιρὸ καὶ μόνο μιὰ φτερούγα τῆς λείπει. Ἀ, τί κακὸ παιδί! Ἔχει ἕνα σωρὸ ἐλαττώματα, περίεργο, φλύαρο, πονηρό, ψευτούδικο. Εἶμαι πολὺ αὐστηρὴ μὲ τὸν Κουΐν-Κουΐν, γιατὶ φοβᾶμαι μὴ δώσῃ τὸ κακὸ παράδειγμα στοὺς ἄλλους. Τὸ κορμί του εἶναι κιτρινο, ἡ μύτη του κόκκινη καὶ τὰ μάτια του στραβοκοιτάζουν. Τὸν λέω «Κουΐν-κουΐν» γιατὶ ἔτσι κάνει ὅταν φωνάζῃ.

Μένει ἡ Γαλαζούλα, τὸ μεγαλύτερό μου παιδὶ μετὰ τὴν Ἀρκούδα. Εἶναι πολὺ ὄμορφη καὶ τίποτα δὲν τῆς ἔχει σπάσει. Μόνο τὸ ἕνα της μάτι χάλασε καὶ δὲν κλείνει καλὰ σὰν τὸ ἄλλο ὅταν τὴν ξαπλώνω. Ἔχει μακριὰ τσίνορα, καὶ σγουρὰ μαλλιά, καστανὰ σκοῦρα σὰν τὰ μάτια της.

Αὐτὴ εἶναι ὅλη μου ἡ οἰκογένεια. Θὰ μποροῦσα νὰ σᾶς πῶ ἀκόμα πολλὰ γιὰ τὸ κάθε παιδί μου. Προτιμῶ ὅμως νὰ σᾶς διηγηθῶ τώρα τί κάνουν καὶ τί λένε.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΥΓΛΩΤΤΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΓΝΩΡΙΣΑ προχθὲς ἕνα νέο δικηγόρο, ποιητὴ καὶ δημοσιογράφο. Ἀπὸ μικρὸς μαθητὴς ἐδιάβαζε τὰ ἔργα μου, εἶχε μεγάλη ἐπιθυμία νὰ μὲ γνωρίσῃ καὶ, τὸ πρῶτ ἐκεῖνο, ποὺ τυχαῖα μὲ εἶδε στὸ γραφεῖο μιᾶς ἐφημερίδας, δὲν ἔχασε τὴν εὐκαιρία, μ' ἐπλησίασε, συστήθηκε μονάχος του καὶ μοῦ τὰ εἶπε ὅλ' αὐτά. Μὰ μὲ μιὰ εὐγλωττία ποὺ μοῦ ἔκαμ' ἐντύπωση. Καθεμέρα σχεδὸν δέχουμαι στὸ σπίτι μου ἀνθρώπους ποὺ ἔρχουνται γιὰ νὰ μὲ γνωρίσουν· Ἀλλὰ κανένας ποτὲ δὲν μοῦ μίλησε τόσο εὔγλωττα, τόσο ὡραῖα, ὅσο ὁ νέος δικηγόρος καὶ ποιητὴς ποὺ μ' ἐπλησίασε προχθές. Τὸν ἄκουγα γοητευμένος. Κι' ἐνῶ ἤθελα κι' ἐγὼ νὰ τοῦ μιλήσω ἔτσι, γιὰ νὰ τοῦ δείξω τὴν εὐχαρίστησή μου, νὰ τοῦ ἀνταποδώσω, ποὺ λένε, τὰ ἴσα, δὲν μποροῦσα. Μόλις καὶ μεταξύ ἔλεγα μιὰ φράση, λίγα λόγια, καὶ... τὸν ἀφινα νὰ ξαναρχίσῃ.

Γιατί, ἁπλούστατα, ἐγὼ δὲν ἔχω τὸ δῶρο τοῦ λόγου. Εὔκολα γράφω, μὰ δύσκολα μιλῶ. Προπάντων σὲ ἀνθρώπους ποὺ λίγο γνωρίζω, ποὺ πρώτη φορὰ βλέπω. Μὴν ἀπορῆτε ὅσοι τυχὸν μάκούσατε νὰ κάνω εὔγλωττες διαλέξεις. Αὐτὲς τὶς γράφω καί, ἐπειδὴ ἔχω μνήμη, τὶς διαβάζω δυὸ-τρεῖς φορὲς καὶ σχεδὸν τὶς ἀποστηθίζω. Πρόχειρα, αὐτοσχέδια, δὲν θὰ μποροῦσα νὰ πῶ στὴ σειρὰ οὔτε δέκα λόγια. Ἔνα βράδυ, καλεσμένος στὸ γεῦμα τῶν Συνταχτῶν, ὅπου τόσοι μίλησαν ὡραῖα, ἀναγκάσθηκα νὰ σηκωθῶ κι' ἐγώ, ἐπειδὴ μὲ φώναζαν ἐπίμονα, καὶ... δὲν εἶπα τίποτα! Ποτὲ δὲν κάνω αὐτοσχέδιες προπόσεις σ' ἐπίσημα γεύματα. Καὶ στὶς συνεδριάσεις ἀκόμα τῶν σωματείων· τῶν ἱδρυμάτων ποὺ ἀνήκω—Ἀκαδημία, Βασιλικὸ Θέατρο, Ἑταιρεία Συγγραφέων κτλ—δύσκολα κατορθώνω νὰ λέω καὶ νὰ ὑποστηρίζω τὴ γνώμη μου. Κι' αὐτὸ εἶναι πολὺ κακό! Γιατὶ ἐνῶ καταλαβαίνω πὼς ἔχω δίκιο, πὼς ὑποστηρίζω μιὰ γνώμη ὀρθὴ καὶ δίκαιη, ἠκούνεται ἕνας συνάδελφος εὔγλωττος, βγάζει ἕνα «δεκάρικο λόγο» καὶ κάνει τοὺς ἄλλους νὰ παραδεχθοῦν τὴ δική του γνώμη, ποὺ οὔτε ὀρθὴ εἶναι οὔτε δίκαιη.

Μιὰ στιγμή, καθὼς μοῦ μιλοῦσε, ὁ νέος δικηγόρος καὶ ποιητὴς κόπηκε γιὰ νὰ μοῦ πῇ μὲ κάποια ἀνησυχία:

— Μὴ σᾶς ζαλίζω, δάσκαλε;

— Καθόλου! ἀπεναντίας...

— Μὰ σεῖς δὲν μιλᾶτε...

—Ἐγὼ ἀκούω... λίγο μιλῶ... δὲν εἶμαι εὔγλωττος, ξέρετε... δυστυχῶς!

Χαμογέλασε:

— Ναί, ἐγὼ μιλῶ... Εἶναι τὸ ἐπάγγελμα, βλέπετε... δικηγόρος...

— Πρῶτα εἶναι τὸ φυσικό σας. Γεννηθήκατε μὲ τὸ δῶρο τῆς εὐγλωττίας. Στοιχηματίζω πὼς ἔτσι θὰ μιλούσατε καὶ πρὶν γίνετε δικηγόρος.

Στάθηκε νὰ θυμηθῇ κι' εἶπε μὲ μετριοφροσύνη:

—Ἔχετε δίκιο, ἀπὸ παιδὶ ἤμουν... φλύαρος. Ἀλλὰ ἡ ἄσκηση ὕστερα μ' ἔκαμε περισσότερο. Φαντάζουμαι πὼς κι' ὁ λιγώτερο ὁμιλητικὸς μὲ τὴν ἄσκηση συνηθίζει νὰ μιλᾷ. Οἱ δικηγόροι, οἱ δάσκαλοι, οἱ ἱεροκήρυκες, οἱ πολιτικοί, εἶναι εὔγλωττοι. Ὅλοι αὐτοὶ γεννήθηκαν; Δὲν τὸ πιστεύω. Οἱ περισσότεροι ἔγιναν.

Συλλογίσθηκα τότε πὼς κι' ἐγὼ θὰ μποροῦσα νὰ γίνω. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἐπιδίωξα ποτέ, δὲν ἀσκήθηκα μ' αὐτὸ τὸ σκοπό, κι' ἔκαμα πολὺ κακά. Γιατ' εἶναι ἁμαρτία νἄχῃς δίκιο καὶ νὰ τὸ χάνῃς ἐπειδὴ δὲν ξέρεις νὰ τὸ πῇς. Θὰ πῆτε: ὅταν ξέρεις νὰ τὸ γράψῃς, εἶναι τὸ ἴδιο. Ἀλλὰ δὲν εἶναι πάντα. Ὑπάρχουν περιστάσεις ποὺ πρέπει νὰ τὸ ὑποστηρίξῃς μὲ τὸ λόγο, νὰ μιλήσῃς. Κι' ὅποιος δὲν μιλᾷ, λέει ἡ παροιμία, τὸν θάβουν ζωντανό... Ἀξαφνα στὸ δικαστήριο. Ἄνθρωποι εἴμαστε, ὅλοι μπορεῖ νὰ κατηγορηθοῦμε, νὰ συκοφαντηθοῦμε. Νὰ μὴν ξέρουμε νὰ μιλήσουμε, νὰ ὑπερασπισθοῦμε τὸν ἑαυτό μας, νὰ δείξουμε τὴν ἀθωότητά μας, κι' ὁ κατήγορος, ὁ συκοφάντης, ἂν εἶναι εὔγλωττος, νὰ μᾶς τουμπάρῃ; Στὸ σχολεῖο. Πόσες φορὲς ἕνας μαθητὴς δὲν κινδυνεύει νὰ τιμωρηθῇ ἀπὸ μιὰ ἄδικη κατηγορία, συκοφαντία, ἢ κι' ἀπὸ ἁπλὴ παρεξήγηση: Νὰ μὴν μπορῇ νὰ πῇ τὸ δίκιο του στὸ δάσκαλο, νἀπολογηθῇ; Κι' οἱ ἀπολογίες δὲν εἶναι πάντα γραπτές. Πρέπει νἀπαντήσῃς ἀμέσως ἐκείνη τὴν ὥρα ποὺ σὲ ρωτοῦν, σ' ἐξετάζουν, σὲ ἀνακρίνουν...

Κι' ὄχι μόνο στὶς ἔκτακτες περιστάσεις, ἀλλὰ καὶ στὴν καθημερινὴ ζωὴ ἡ εὐγλωττία εἶναι χρήσιμη καὶ πολλὲς φορὲς ἀπαραίτητη. Πρέπει νὰ παρουσιασθῇς σ' ἕναν ἄνθρωπο γιὰ μιὰ δουλειά σου, νὰ τοῦ ζητήσῃς μιὰ χάρη, μιὰ ἐπέμβαση, μιὰ βοήθεια, μιὰ ἐργασία, μιὰ θέση... Θὰ ἐπιτύχῃς ποτὲ ἂν δὲν ξέρῃς νὰ μιλήσῃς; Γιατί, κοντὰ στἄλλα, ἕνας ποὺ δυσκολεύεται νὰ μιλῇ, νὰ ἐκφράζεται περνᾷ καὶ γιὰ κουτός, ἐνῷ μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ ἐξυπνότερος ἄνθρωπος· ἐνῷ ἕνας εὔγλωττος, καὶ κουτὸς ὅταν εἶναι κατὰ βάθος, περνᾷ γιὰ σπίρτο μονάχο. Καὶ φυσικὰ πετυχαίνει. Ἔτσι κι' ὅταν ἔχῃ ἄδικο, ὁ εὔγλωττος σὲ πείθει πὼς ἔχει δίκιο, ἐνῷ ὅποιος δὲν ξέρει νὰ μιλήσῃ, καὶ δίκιο ὅταν ἔχῃ, κάνει τὸν ἄλλον νὰ νομίζῃ πὼς ἔχει ἄδικο. Κι' ἐπειδὴ δὲν γεννιοῦνται ὅλοι μὲ τὸ δῶρο τῆς εὐγλωττίας, ὅσοι δὲν τὸ ἔχουν ἀπὸ φυσικό τους, *πρέπει νὰ γυμνάζουνται γιὰ νὰ τὸ ἀποκτήσουν.* Κι' ὁ καλύτερος τρόπος, μοῦ φαίνεται, εἶναι νὰ βάζουν τὴ θέλησή τους γιὰ νὰ κατανικοῦν τὴν ταραχή, τὴ σύγχυση καὶ τὴ δειλία ποὺ αἰσθάνουνται μπροστὰ σὲ πολλοὺς ἀνθρώπους ἢ σ' ἕνα κάπως ἀνώτερο. Γιατὶ αὐτὴ ἡ δειλία, στὴν ἀρχὴ τῆς ζωῆς τους, τοὺς κάνει νὰ μὴ βρίσκουν τὰ λόγια ποὺ πρέπει νὰ ποῦν, καὶ κάποτε τοὺς σταματᾷ κι' αὐτὴ τὴ σκέψη. Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ συνηθίζουν στὴ δειλία, Ἀντὶ δηλαδὴ νἀψηφοῦν μὲ θάρρος, νἀντιμετωπίζουν γενναῖα, ἀποφεύγουν. Καὶ καταντοῦν νὰ εἶναι μεγάλοι, γέροι σὰν καὶ μένα, καὶ νὰ μὴ μποροῦν νὰ ποῦν δέκα λόγια στὴ σειρὰ σ' ἕναν ξένον ἄνθρωπο. Πολὺ κακό!..

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

ΤΑ ΕΚΑΤΟΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΑΜΠΕΡ

Ὅσοι πηγαίνετε στὸ Γυμνάσιο καὶ διδάσκεσθε τὸν ἠλεκτρισμὸ δὲν εἶναι δυνατὸ νὰ μὴν ἔχετε διδαχθεῖ γιὰ τὸν μεγάλο Γάλλο ἠλεκτρολόγο Ἀμπέρ, ἢ τουλάχιστον νὰ μὴν γνωρίζετε πὼς μιὰ ἠλεκτρικὴ μονὰς ἔχει ὀνομασθεῖ μὲ τ' ὄνομά του κι' εἶναι γνωστὴ σὲ ὅλους ὡς «ἀμπέρ».

Τοῦ μεγάλου αὐτοῦ σοφοῦ ἡ Γαλλία γιορτάζει τώρα τὴν ἑκατονταετηρίδα, γιατὶ ὁ Ἀνδρέας Μάριος Ἀμπὲρ ποὺ γεννήθηκε κοντὰ στὴ Λυὼν τὸ 1775 πέθανε στὴ Μασσαλία τὸ 1836 Καὶ ὁλόκληρος ὁ παγκόσμιος τύπος ἀφιερώνει στῆλες ὁλόκληρες γιὰ τὸν Ἀμπέρ, γιατὶ ὁ Γάλλος ἠλεκτρολόγος δὲν ἦταν μόνο ἕνας μεγάλος σοφὸς ἀλλὰ κι' ἕνας μεγάλος ἀφηρημένος καὶ τὰ ἀνέκδοτά του εἶναι πλῆθος, καὶ ἔχουν μείνει κλασικά.

Μόλις δεκατεσσάρων ἐτῶν ἦταν ὁ Ἀμπὲρ ὅταν ἔγινε ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάσταση καὶ δεκαοκτὼ ἐτῶν ἔχασε τὸν πατέρα του ποὺ πῆγε θῦμα τῆς Τρομοκρατίας. Ὁ νεαρὸς Ἀμπὲρ κόντεψε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ λύπη του, ἦταν ὅμως ἀπὸ τότε φιλομαθέστατος καὶ βρῆκε παρηγοριὰ στὴ μελέτη.

Ἀπὸ δώδεκα ἐτῶν πήγαινε μαζὶ μὲ τὸν πατέρα του στὴ βιβλιοθήκη τῆς Λυὼν κι' ἐκεῖ ἔπεφτε μὲ τὰ μοῦτρα καὶ διάβαζε τὰ ἐπιστημονικὰ συγγράμματα περί... διαφορικοῦ λογισμοῦ! Μόνο ἕνα δὲν μπόρεσε νὰ διαβάσῃ γιατὶ ἦταν γραμμένο σὲ λατινικὴ γλῶσσα καὶ τότε ὁ μέλλων ἔνδοξος σοφὸς ἀποφάσισε νὰ σπουδάσῃ καὶ λατινικὰ γιὰ νὰ μελετήσῃ τὰ συγγράματα τῶν μαθηματικῶν τῆς Ἀναγεννήσεως ποὺ ἦταν γραμμένα σ' αὐτὴ τὴ γλῶσσα.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ εἶχε κυριολεκτικῶς καταβροχθίσει τοὺς εἴκοσι τόμους τῆς «Μεγάλης Γαλλικῆς Ἐγκυκλοπαιδείας» καὶ τόσο καταπληκτικὴ ἦταν ἡ μνήμη του, ὥστε σαράντα χρόνια ἀργότερα μποροῦσε ν' ἀπαγγείλῃ ἀπ' ἔξω, χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὔτε μιὰ λέξη, ὁλόκληρα ἄρθρα.

Σὲ ἡλικία δεκαεπτὰ ἐτῶν ὁ Ἀμπὲρ γράφει ποιήματα μὲ εἰδυλλιακὸ θέμα, τραγωδίες πεντάπρακτες καὶ ἔμμετρες! Ἀλλὰ ἡ μανία του αὐτὴ γιὰ τὴν ποίηση δὲν κράτησε καὶ πολὺν καιρό. Σὲ λίγο ἀφιερώθηκε στὰ μαθηματικὰ καὶ σ' αὐτὰ ἔμεινε πιστὸς ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς του.

Ἕνα ἀπὸ τὰ κωμικοτραγικὰ περιστατικὰ ποὺ ἔτυχαν στὸν Ἀμπὲρ εἶναι ὅταν πρωτοαντίκρυσε τὸν κόσμο. Γιατὶ ὁ δυστυχισμένος σοφὸς ἦταν φοβερὰ μύωψ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἴδῃ καλὰ-καλὰ οὔτε τὴ μύτη του κι' οὔτε φανταζόταν ποτὲ ὅτι μποροῦσε ν' ἀλλάξῃ τὸ πρᾶγμα καὶ νὰ βλέπῃ κι' αὐτὸς σὰν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὅταν λοιπὸν κάποιος φίλος του τὸν πῆρε, σχεδὸν διὰ τῆς βίας, καὶ

Οἱ μαθηταί του τοῦ ἔκαναν φοβερὴ «καζούρα» (Σελ. 209, στ. β')

τὸν πῆγε σ' ἕνα ὀπτικὸ κατάστημα, ὅπου τοῦ φόρεσαν ἕνα ζευγάρι γυαλιά, ὁ ἁπλοϊκὸς Ἀμπὲρ ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπὸ τὴ χαρά του, ποὺ ἔβλεπε ἐπιτέλους τὰ ζῶα καὶ τὰ δέντρα γύρω του στὴν πραγματική τους μορφή. Πηδοῦσε, χόρευε, χτυποῦσε παλαμάκια, κι' ἤθελε ν' ἀγκαλιάσῃ ὅλο τὸν κόσμο.

Σὲ λίγο διωρίστηκε ὁ Ἀμπὲρ καθηγητὴς στὴν Πολυτεχνικὴ Σχολὴ τοῦ Παρισιοῦ ποὺ τὴν εἶχε ἱδρύσει ὁ Ναπολέων γιὰ τὴν ἐκπαίδευση τῶν μελλόντων ἀξιωματικῶν τοῦ μηχανικοῦ καὶ τοῦ πυροβολικοῦ, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ παρουσιάστηκε τοῦ ἔκαναν τοῦ καϊμένου οἱ μαθηταί του φοβερὴ «καζούρα» γιατὶ ὁ ράφτης του τοῦ εἶχε ράψει μιὰ βελάδα τῆς παλιᾶς μόδας ποὺ τοῦ ἔδινε τόσο γελοία ὄψη, ὥστε τὰ παιδιὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ παρακολουθήσουν μὲ προσοχὴ τὸ μάθημά του καὶ νὰ τοῦ δείξουν τὸ σεβασμὸ ποὺ ἔπρεπε· καὶ χρειάστηκε νὰ περάσῃ πολὺς καιρὸς γιὰ νὰ ἐκτιμήσουν τὴν ἀξία τῆς διδασκαλίας του.

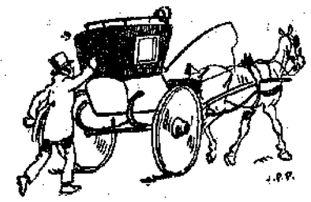

Ὁ Ἀμπὲρ εἶδε πὼς ὁ μαυροπίνακάς του τοῦ ἔφευγε καὶ ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγᾷ. (Σελ. 210, στ. α'.)

Ὡστόσο οἱ παμπόνηροι «πολυτεχνικοί», ὅπως ὀνομάζονται στὴ Γαλλία οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς αὐτῆς δὲν ἄργησαν νὰ μυριστοῦν τὴν ἀγαθότητα καὶ τὴν ἀφηρημάδα τοῦ καθηγητῆ τους. Μιὰ μέρα λοιπὸν ἕνας μαθητὴς λέει πὼς τοῦ εἶναι ἀδύνατον νὰ διακρίνῃ τοὺς ἀριθμοὺς ποὺ ἐχάρασσε ὁ Ἀμπὲρ ἐπάνω στὸν μαυροπίνακα. Ὁ καλοκάγαθος Ἀμπὲρ ἄρχισε νὰ κάνῃ τοὺς ἀριθμούς του μεγαλύτερους. Τὰ διαβολάκια βρῆκαν τὸ παιχνιδιαὶ πολὺ διασκεδαστικό, μιὰ καὶ ὁ καθηγητής τους ἔπεσε στὴν παγίδα κι' ἐξακολουθοῦν νὰ διαμαρτύρονται καὶ νὰ λένε πὼς δὲν διακρίνουν τοὺς ἀριθμούς. Ὁ καϊμένος ὁ Ἀμπὲρ γιὰ νὰ εὐχαριστήσῃ χάραζε ὁλόενα καὶ μεγαλύτερα ψηφία στὸν πίνακα, ὥσπου στὸ τέλος κάθε ἀριθμὸς ἔφτασε νὰ ἔχῃ ὕψος ἑνὸς μέτρου καὶ σ' ὁλόκληρο τὸν μαυροπίνακα δὲν μποροῦσαν νὰ χωρέσουν περισσότεροι ἀπὸ πέντε ἢ ἓξ ἀριθμοί.

Σὲ ἀκράτητα γέλια ξέσπασαν τὰ παιδιὰ μιὰ μέρα ποὺ ὁ καθηγητής τους ἀπὸ ἀφηρημάδα, ἀντὶ νὰ σκουπίσῃ τὸν πίνακα μὲ τὸ σπόγγο τὸν σκούπισε μὲ τὸ κασκόλ του. Ἄλλα γέλια, ἀκόμη μεγαλύτερα, ὅταν μιὰ ἄλλη μέρα ὁ Ἀμπὲρ βάζει τὸ χέρι στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του γιὰ νὰ βγάλῃ τὸ ρολόι του καὶ βγάζῃ ἕνα χαλίκι! Τί εἶχε συμβεῖ; Καθὼς ἐρχόταν στὸ σχολεῖο ὁ ἀφηρημένος καθηγητὴς παρατήρησε ἕνα χαλίκι ποὺ τοῦ κίνησε τὴν περιέργεια μὲ τὸ παράδοξο σχῆμα του. Καθὼς ὅμως περιεργαζόταν τὸ χαλίκι ἀφαιρέθηκε τόσο, ποὺ ξέχασε ἐντελῶς τὴν ὥρα κι' ἔξαφνα βγάζει τὸ ρολόϊ του καὶ βλέπει πὼς ἔπρεπε νὰ βρισκόταν κιόλας στὸ μάθημά του. Μὲς στὴ βιασύνη του λοιπὸν δίνει μιὰ στὸ ρολόϊ του καὶ τὸ πετάει στὸ Σηκουάνα καὶ βάζει τὸ χαλίκι μέσα στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του.

Ἡ πιὸ περίφημη ἀφηρημάδα εἶναι πασίγνωστη, μ' ὅλο ποὺ κάθε φορὰ τὴν ἀποδίδουν καὶ σ' ἕνα ἄλλον ἀφηρημένο σοφό. Εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ σταματημένου ἀμαξιοῦ, ποὺ ἡ πλάτη

Ὁ Ἀμπὲρ ἔκανε σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρά του ποὺ ἔβλεπε τὸν κόσμο στὴν πραγματική του μορφή. (Σελ. 209, στ. β'.)

του παρουσίαζε μιά περίφημη μαύρη επιφάνεια όμοια μὲ μαυροπίνακα. Μπροστά στὸ ἑλκυστικὸ αὐτὸ θέαμα ὁ Ἄμπὲρ ἔβγαλε τὴν κιμωλία του κι' ἄρχισε νὰ χαράζῃ διάφορες ἐξισώσεις. Ἔξαφνα τ' ἀμάξι ξεκίνησε κι' ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Ὁ Ἄμπὲρ εἶδε πῶς ὁ μαυροπίνακάς του τοῦ ἔφευγε καὶ τότε ἄρχισε νὰ τὸν κυνηγᾷ ἀπὸ πίσω καὶ νὰ γράφῃ τὶς ἐξισώσεις του τρέχοντας.

Στὸν χαρακτῆρα του ὁ διάσημος σοφὸς ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ἐξαιρετικὰ ἀγαθός, ἁπλός, δειλὸς καὶ εὔπιστος. Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ κάνῃ τρομερὲς γκάφες καὶ νὰ βάζῃ σὲ πολὺ δύσκολη θέση τοὺς δικούς του. Μιὰ φορά, ποὺ τὸν εἶχαν καλέσει κάπου σὲ γεῦμα δὲν βρῆκε τὸ φαγητὸ τοῦ γούστου του καὶ ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμό του ἄρχισε νὰ φωνάζῃ ὅτι ἂν εἶναι νὰ καλοῦν τὸν κόσμο γιὰ νὰ τοῦ παρουσιάζουν τέτοια φαγητά, τότε ἂς ἔλειπε καὶ τὸ

«Ἀφηρημένος πέταξε τὸ ρολόϊ του στὸν Σηκουάνα καὶ ἔβαλε στὴν τσέπη του τὸ χαλίκι» (Σελ. 209, στ. γ'.)

γεῦμα καὶ τὸ καλό του καὶ αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔδωσαν νὰ φᾶνε δὲν ἦταν ψητὸ ἀλλὰ φόλα γιὰ τοὺς σκύλους!

Περιττεύει φυσικὰ νὰ σᾶς πῶ ὅτι ὁ ἀφηρημένος Ἄμπέρ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ παντρευτῇ εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς καὶ τὴν ὥρα καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου του καὶ ἐνῶ ἡ νύφη τὸν περίμενε ἕτοιμη, ὁ γαμπρὸς εἶχε βυθιστεῖ στὴ μελέτη σ' ἕνα σπουδαῖο μαθηματικὸ σύγγραμμα. Καὶ ἂν δὲν πήγαιναν δυὸ φίλοι του ποὺ γνώριζαν τὴν ἀφηρημάδα του νὰ τὸν κουβαλήσουν ἄρον-ἄρον, ἡ νύφη ἀκόμη θὰ περίμενε.

Αὐτὸ ὅμως βέβαια δὲν σημαίνει πῶς οἱ ἀφηρημάδες ἐπιτρέπονται σὲ ὅλους καὶ ἰδίως στὰ μικρὰ παιδιά, καὶ ἴσως ὁ Ἄμπέρ, ἂν δὲν ἦταν τόσο ἀφηρημένος νὰ γινόταν ἀκόμη μεγαλύτερος ἀπ' ὅ,τι ὑπῆρξε.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΑΝΤΙΦΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Κι' ὅλο τὸ Σαὶν-Μαλό, κι' ὅλο τὸ Σαὶν-Σερβάν, κι' ὅλο τὸ Ντινάν, ἀκόμα κι' αὐτὸ τὸν παλιοχείμαρο, τὸ Ράνση-σου!

Ὁ Ζίλδας πειράχθηκε, ὅπως πειραζόταν πάντα ὅταν τοῦ ἔβριζαν τὸν ποταμό του.

— Πολὺ καλά! εἶπε. Θὰ φᾶς ὅμως ἢ θὰ πιῇς τίποτε περισσότερο ἀπ' ὅτι τρῶς καὶ πίνεις; Ἐκτὸς ἂν ἀγοράσῃς κι' ἄλλο στομάχι!

—Ὅ,τι θέλω, σοῦ εἶπα!.. Κι' ἂν θὰ βρῶ ἀντιπολίτευση μέσα στὴν οἰκογένειά μου, θὰ φάω, θὰ σκορπίσω, θὰ πετάξω καὶ τὰ ἑκατό μου ἑκατομμύρια, χωρὶς νὰ δώσω πεντάρα οὔτε στὴν Ἐνογάτη, οὔτε στὸν Ζυχέλ!

— Μπά! Εἶχες σκοπὸ νὰ τοὺς δώσῃς;

— Μάλιστα! ἀπὸ πενήντα στὸν καθένα!

— Καὶ γιατί;

— Γιατὶ θὰ παντρευτοῦνε, διάβολε! Προσοχὴ τώρα! ἄγγιζαν τὸ «φλέγον ζήτημα».

— Μὰ βέβαια θὰ παντρευτοῦνε! εἶπε ὁ Ζίλδας. Μὴν ξεχνᾶς μάλιστα τὴν ὑπόσχεσή σου.

— Ποιὰ ὑπόσχεση;

— Νὰ τοὺς παντρέψῃς τὴν πρώτη ἑβδομάδα τοῦ Ἀπρίλη

—Ἂν δὲν ἔφτανε ὥς τότε τὸ μῆκος μου, μά, καθὼς εἶδες, ἔφτασε!

—Ἕνας λόγος παραπάνω γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃς τὴν εὐτυχία τους.

—Ἔννοια σου, φίλε μου, κι' ἡ εὐτυχία τους εἶναι ἐξησφαλισμένη. Γιατὶ κι' ἡ Ἐνογάτη θὰ πάρῃ τώρα ἕνα πρίγκιπα...

—Ἂν βρῇ...

— Κι' ὁ Ζυχὲλ μὰ πρίγκιπέσσα.

—Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ ἀνύπαντρη!

—Ὑπάρχουν πολλές, ἔννοια σου!

— Λοιπόν, ψάξε!

— Θὰ ψάξω. Καὶ στὸ Ἡμερολόγιο ἀκόμα τῆς Γόθας! (*)

Κι' ἐπειδὴ ἦταν ἀποφασισμένος νὰ μὴν ὑποχωρήσῃ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα — νὰ ἡ ὥρα τώρα νἄχῃ ἑκατὸ ἑκατομμύρια καὶ νὰ μὴν προσπαθήσῃ νὰ συγγενέψῃ μὲ τὸν Τσάρο, τὸν Κάϊζερ ἢ ἔστω μὲ τὴν οἰκογένεια Βοναπάρτη! —κι' ἐπειδὴ φαβόταν πῶς ἡ συζήτηση θὰ τελείωνε ἄσχημα, ἔκρινε καλὸ νὰ τὴν κόψῃ.

— Φτάνει τώρα! φώναξε. Ἀφήστε με μονάχο! Ἔχω ἀνάγκη νὰ μείνω μονάχος. Φύγετε! Εἶπα!

Μὰ κι' ὁ Ζίλδας ἔκρινε καλὸ νὰ μὴν τὸν ἐξερεθίσουν τώρα περισσότερο. Καὶ κατέβηκε μὲ τὴν οἰκογένεια στὴ σάλα τοῦ ἰσογείου.

Ὁ Ζυχὲλ ἦταν χλωμός. Ἡ Νινὸν σταυροκοπιόταν. Ἡ Ἐνογάτη σιγόκλαιγε. Ὁ Ζίλδας τὴν ἔβλεπε καὶ ράγιζε ἡ καρδιά του.

— Δὲν μ' ἀρέσουν τὰ κλάμματα! τῆς εἶπε. Μὴν κλαῖς, μικρή, θὰ τὰ διορθώσουμε.

— Δὲν τὸ πιστεύω, εἶπε ἡ Ἐνογάτη. Ὁ θειός μας δὲν θὰ ἐνδώσῃ ποτέ. Αὐτὴ ἡ τεράστια περιουσία τοῦ σήκωσε τὰ μυαλά."

—Ἔτσι εἶναι, εἶπε κι' ἡ Νανόν. Ἄμα τοῦ μπῇ μιὰ ἰδέα τοῦ ἀδερφοῦ μου...

Ὁ Ζυχὲλ δὲν μιλοῦσε. Σουλατσάριζε στὴ σάλα ἄνω-κάτω, πότε δένοντας καὶ πότε λύνοντας τὰ χέρια του. Ἐπιτέλους σταμάτησε ἀπότομα καὶ φώναξε:

— Νὰ μοῦ κάμῃ τὴ χάρη!.. Ὁ θειός μου δὲν μ' ἐξουσιάζει. Μπορῶ νὰ παντρευτῶ καὶ χωρὶς τὴν ἀδειά του. Εἶμαι ἐνήλικος!

— Ἡ Ἐνογάτη ὅμως δὲν εἶναι, παρατήρησε ὁ Ζίλδας. Καὶ σὰν κηδεμόνας της, μπορεῖ ν' ἀντιταχθῇ. Γι' αὐτὸ εἶμαι τῆς ἰδέας νὰ μὴν παρασπρώξουμε τὰ πράγματα... Ἂς κάμουμε πῶς ὁποκύπτουμε. Αὐτὴ ἡ λόξα μπορεῖ νὰ τοῦ περάσῃ.

—Ἴσως, ψιθύρισε ἡ Ἐνογάτη. Μὲ τὸ καλὸ νὰ πᾶμε, ὄχι μὲ τὴ βία.

— Τὸ κάτω-κάτω, εἶπε ὁ Ζίλδας, δὲν τἄχει ἀκόμα τὰ ἑκατομμύριά του.

— Κι' ὥς νὰ τὰ βάλῃ στὸ χέρι, θὰ περάσῃ καιρός, εἶπε ὁ Ζυχέλ.

— Πολύς! εἶπε ἡ Ἐνογάτη. Ἔτσι ἢ ἀλλοιῶς ὁ γάμος θ' ἀναβληθῇ. Ἀχ, τί μᾶς κάνουν οἱ παλιο-Φελλάχοι ποὺ μᾶς ἔστειλε δῶ πέρα ὁ πασάς! Τὰ συμφώνησαν λοιπόν; Ὁ θειὸς θὰ φύγῃ μαζί τους;

— Ἔτσι φαίνεται, ἀποκρίθηκε ὁ Ζίλδας. Θὰ πάῃ νὰ βρῇ τὸ νησὶ ὅπου εἶναι παραχωμένος ὁ θησαυρός.

— Θὰ πάω μαζί του κι' ἐγώ! φώναξε ὁ Ζυχέλ.

—Ἀ! ἔκαμε ἡ Ἐνογάτη· θὰ φύγῃς καὶ σύ, Ζυχέλ;

— Εἶναι ἀπαραίτητο! Πρέπει νὰ εἶμαι κοντά του γιὰ νὰ μὴ τὸν ἀφήσω νὰ κάμῃ καμμιὰ ἀνοησία, καὶ νὰ τὸν γυρίσω πίσω, ἂν τυχὸν θέλῃ ν' ἀργήσῃ.

(*) Τὸ περίφημο αὐτὸ Ἡμερολόγιο, γερμανικό, δημοσιεύει κάθε χρόνο πληροφορίες γιὰ ὅλες τὶς βασιλικὲς οἰκογένειες τοῦ κόσμου, γεννήσεις, θανάτους, γάμους κτλ.

Σ. τ. Μ.

— Πολὺ σωστά! ἐπιδοκίμασε ὁ Ζίλδας.

— Ποιὸς τὸ ξέρει ὥς ποῦ θὰ πάῃ, κυνηγώντας αὐτὸ τὸ θησαυρό, καὶ σὲ τί κινδύνους θὰ ἐκτεθῇ;

Ἡ Ἐνογάτη, περίλυπη, δὲν ἔλεγε τίποτα. Καταλάβαινε ὅμως πολὺ καλὰ πῶς ὁ Ζυχὲλ εἶχε δίκιο. Μποροῦσε ν' ἀφήσῃ τὸ θειό τους σὲ τέτοια περίσταση; Καί, πραγματικῶς, δὲν θὰ τὸν ἔκανε νὰ γυρίσῃ τὸ γρηγορώτερο;

Παρηγορήθηκε μὲ τὴν ἰδέα αὐτή. Ἔπειτα ὁ Ζυχὲλ τὴν παρηγόρησε περισσότερο λέγοντάς της πῶς θὰ τῆς ἔγραφε συχνά, γιὰ νὰ τὴν κρατῇ ἐνήμερη στὸ μεγάλο ταξίδι, καὶ πῶς θὰ εἶχε καλή συντροφιὰ τὴ θειά-Νανὸν καὶ τὸν καλό τους φίλο καὶ γείτονα.

— Ναί, ναί, ἐπιβεβαίωσε κι' ὁ Ζίλδας μὲ συγκίνηση. Θἄρχουμαι νὰ σὲ βλέπω καθεμέρα, θὰ σοῦ λέω ἱστορίες, θὰ σὲ διασκεδάζω. Δὲν σοῦ διηγήθηκα ποτὲ τὰ ταξίδια τῆς «Ὡραίας Ἀμαλίας»;.. Ἔ, θὰ σοῦ τὰ διηγοῦμαι, εἶναι πολὺ διασκεδαστικά, ὁ καιρὸς θὰ περνᾷ χωρὶς νὰ τὸν καταλαβαίνῃς. Κι' ἄξαφνα, μιὰ μέρα...

—Ἔ, σύ, μαουνιέρη! ἀκούσθηκε ἀπὸ πάνω ἡ βροντερὴ φωνὴ τοῦ Ἀντιφέρ.

— Νά τος! ἔκαμε τρομαγμένος ὁ Ζίλδας.

— Τί νὰ σὲ θέλῃ; ρώτησε ἡ Νανόν.

— Ἡ φωνή του δὲν ἦταν φωνὴ θυμοῦ, παρατήρησε ἡ Ἐνογάτη.

— Μάλλον ἀνυπομονησίας, εἶπε ὁ Ζυχέλ.

— Τρεγκομαίν! θἀρθῇς;

—Ἔφτασα! φώναξε ὁ Ζίλδας.

Ὁ «μαουνιέρης» ἀνέβηκε γρήγορα τὴ σκάλα. Ὁ Ἀντιφὲρ τὸν ἄρπαξε, τὸν ἔμπασε στὴν κάμαρά του, ἔκλεισε καλὰ τὴν πόρτα, τὸν ἔσπρωξε ὥς τὸ τραπέζι, ὅπου ὁ Ἄτλας ἦταν ἀνοιχτὸς στὸ χάρτη τῆς Ὑδρογείου Σφαίρας καὶ τοῦ ἔτεινε ἕνα διαβήτη λέγοντας:

— Πάρε!

— Τὸ διαβήτη;

— Ναί!.. Αὐτὸ τὸ νησάκι... τὸ νησάκι μὲ τὰ ἑκατομμύρια... θέλησα νὰ ἰδῶ στὸ χάρτη ποῦ βρίσκεται.

— Καὶ δὲν τὸ βρῆκες; δὲν ὑπάρχει;

— Δάγκωσε τὴ γλῶσσα σου, γρουσούζη μαουνιέρη!.. Καὶ πῶς μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχει;

— Ποῦ λοιπόν;

—Ἐκεῖ ποὺ θὰ τὸ βροῦμε τώρα. Ποῦ ἄλλοῦ;

—Ἀ! δὲν τὸ βρῆκες;

—Ὄχι... Εἶμαι πολὺ νευρικός, τὸ χέρι μου τρέμει... αὐτὸς ὁ διαβήτης μὲ καίει... δὲν μπορῶ νὰ τὸν περπατῶ στὸ χάρτη.

—Ἀ! θέλεις νὰ τὸν περπατήσω ἐγώ;

—Ἂν μπορῇς... Ἂς εἶναι, δοκίμασε... θὰ ἰδοῦμε. Κράτα τον καλὰ κι' ἀκολούθησε μὲ τὴ μύτη του τὸν πεντηκοστὸ τέταρτο μεσημβρινό, ἢ καὶ τὸν πεντηκοστὸ πέμπτο, ἀφοῦ τὸ νησάκι βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς δυό, πενηντατέσσερις μοῖρες καὶ πενηνταεπτὰ πρῶτα.

Ὁ Ζίλδας τὰ μπέρδεψε.

— Πενηντατεπτὰ μοῖρες καὶ πενηντατέσσερα πρῶτα;..

—Ὄχι, ζῶο! οὔρλιασε ὁ Ἀντιφέρ. Τὰ εἶπες ἀνάποδα! Πενηντατέσσερις καὶ πενηνταεφτά. Ἔλα, ἐμπρός, πρόσεχε!

Ὁ Ζίλδας ἀκούμπησε τὴν ἄκρη τοῦ διαβήτη στὸ χάρτη, ἀλλὰ πρὸς τὸ δυτικὸ μέρος.

—Ὄχι ἐκεῖ, ὄχι ἐκεῖ, βλακόμετρο! οὔρλιασε πάλι ὁ Ἀντιφέρ. «Πρὸς ἀνατολὰς τοῦ μεσημβρινοῦ τοῦ Παρισιοῦ». Δὲν ἀκοῦς; Ἀνατολικά! ἀνατολικά!

Ἀπὸ τὶς φωνές, ὁ κακόμοιρος ὁ Ζίλδας τὰ εἶχε χάσει. Ζαστισμένος, μὲ τὸ διαβήτη μετέωρο, κοίταζε τὸ φοβερό του φίλο, ἐνῶ τὸ μέτωπό του ἔσταζε ἱδρῶτα.

— Τί μὲ κοιτᾶς; φώναξε ὁ Ἀντιφέρ. Πάρε λοιπὸν τὸν πεντηκοστὸ τέταρτο μεσημβρινό... ἄρχισε ἀπὸ πάνω, καὶ κατέβαινε, κατέβαινε, κατέβαινε, ὥς ν' ἀπαντήσῃς τὸν εἰκοστὸ τέταρτο παράλληλο... Νά, μωρέ, βλέπε τὰ νούμερα στὶς ἄκρες...

— Τὸν εἰκοστὸ τέταρτο παράλληλο; τραύλισε ὁ Ζίλδας.

— Θὰ μὲ κολάσῃ ὁ ἄθλιος! ἔκαμε σιγὰ ὁ Ἀντιφέρ.

Καὶ ξανάρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Ναί! ναί! ναί! Στὸ σημεῖο ὅπου διασταυρώνουνται, θὰ βροῦμε τὸ νησάκι.

— Κατάλαβα.

ΔΕΝ ΤΑ ΛΟΓΑΡΙΑΣΕ ΚΑΛΑ Ο ΤΟΤΟΣ...

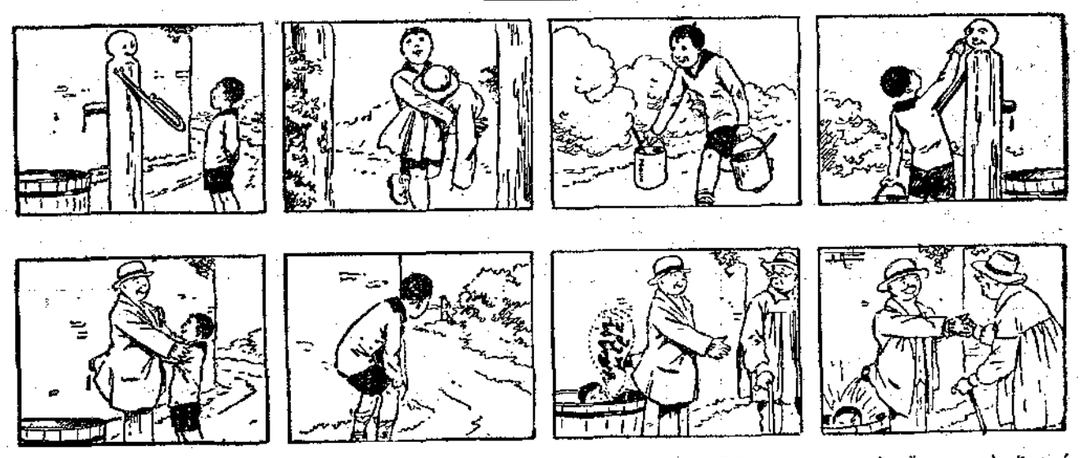

Ὁ Τοτὸς εἶχε τὴν ἰδέα νὰ κάμῃ ἀνδρείκελλο τὴ βρύση μὲ τὴν τρόμπα. Πραγματικῶς, τὴν ἔντυσε, τὴ ζωγράφισε, τὴν καπέλλωσε καί... περίμενε τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀ, νά ὁ κὺρ-Γεώργης ποὺ περνᾷ. Ἀμέσως ὁ Τοτὸς χώνεται στὸ μαστέλλο κι' ἀπὸ κεῖ μέσα τοῦ φωνάζει: «Καλημέρα, κὺρ-Γεώργη!». Μὰ δὲν τὰ λογάριασε καλὰ ὁ Τοτός. Γιατὶ ὁ κὺρ Γεώργης, νομίζοντας πῶς εἶναι κάποιος φίλος του, τοῦ ἁρπάζει τὸ χέρι — δηλαδὴ τὸ μοχλὸ τῆς τρόμπας — καὶ τοῦ τὸ κουνᾷ δυνατά. Ἔ, τὸ ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς... χειραψίας ἦταν νὰ γίνῃ λούτσα ὁ κ. Τοτός...

—Ἀφοῦ κατάλαβες, κατέβαινε... Κατεβαίνεις;

— Κατεβαίνω...

—Ὤ, νὰ πάρ' ἡ ὀργή! Μωρέ, σύ ἀνεβαίνεις!

Πραγματικῶς, ὁ Ζίλδας δὲν ἤξερε πιὰ τί τοῦ γίνεται καὶ ποῦ βρισκόταν, Εἶχε γίνει πιὸ νευρικὸς κι' ἀπὸ τὸν Ἀντιφὲρ καὶ σίγουρα δὲν θὰ κατάφερνε «νὰ περπατήσῃ» τὸ διαβήτη καλύτερα. Ὁ Ἀντιφέρ, ἀπελπισμένος, ἄρχισε νὰ σουλατσάρῃ. Τοῦ φαινόταν πὼς θὰ τρελλαθῇ. Ἀλλὰ σὲ λίγο βρῆκε τὸ μόνο ποὺ εἶχε τώρα νὰ κάμῃ.

— Ζυχέλ! φώναξε σὰ νὰ μιλοῦσε μὲ τηλεβόα.

Ὁ νεαρὸς πλοίαρχος παρουσιάσθηκε σχεδὸν ἀμέσως.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΕΝΝΙΑ ΑΔΕΡΦΙΑ

ΛΑΪΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

—Ὁ ἄλλος;

—Ἐγὼ πετάω ἕνα μῆλο στὴν Ἀνατολὴ καὶ ἕνα στὴ Δύση.

—Ὁ ἄλλος;

—Ἐγὼ κτυπῶ τὸν γρόθο μου στὴ γῆ καὶ ξεπετιέται γυάλινος πύργος.

—Ὁ ἄλλος;

—Ἐγὼ μὲ τὸ μικρό μου δάκτυλο μπορῶ νὰ μετακινάω τὰ βουνά.

—Ὁ ἄλλος;

—Ἐγὼ ρίχνω σαΐτα ὡς τὸν οὐρανὸ καὶ ὅ,τι σημαδέψω τὸ σκοτώνω.

Καὶ ὁ τελευταῖος τῆς εἶπε:

—Ἐγὼ ὅ,τι πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ὅσο βαρὺ κι' ἂν εἶναι τὸ πιάνω καὶ τὸ κρατῶ στὰ χέρια μου σὰν πούπουλο.

Ἡ γριὰ σὰν τἄκουσε αὐτὰ τοὺς ἐφανέρωσε γιατὶ τοὺς εἶχε ρωτήσει καὶ τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, τοὺς πῆρε καὶ στὸ παλάτι.

Ἐκεῖ ἐξηγγηθήκανε μὲ τὸν βασιλιὰ καὶ δεχτήκανε πρόθυμα νὰ πᾶνε καὶ οἱ ἐννιὰ μαζὶ νὰ φέρουν τὴν βασιλοπούλα.

Ὁ βασιλιὰς τοὺς ἔδωσε πολλὰ φλουριὰ καὶ τοὺς ἔταξε νὰ τοὺς δώσῃ κι' ἄλλα περισσότερα ἄμα γύριζαν μὲ τὴν κόρη του.

Ἐκαβάλλησαν οἱ ὀκτὼ τὸν ἀδερφὸ ποὺ ἐσήκωνε τὰ σαράντα καντάρια κι' ἔτρεχε σὰν ἄλογο, καὶ ἐξεκίνησαν μὲ ὁδηγό τους ἀπὸ ψηλὰ τὸ περιστέρι.

Πῆγαν, πῆγαν, πῆγαν, ὥς που τοὺς εἶπε τὸ περιστέρι, κάπου ἐδῶ εἶναι τὸ μέρος.

Τότε ὁ ἀδερφὸς ποὺ ἄκουγε τί γίνεται στὰ κατάβαθα τῆς γῆς, ἔβαλε τὸ αὐτί του στὸ χῶμα καὶ τοὺς λέει:

— Κάτω ἀπ' ἐδῶ εἶναι.

Ὁ ἄλλος ἀδερφὸς κτύπησε μὲ τὸ γρόθο του τὴ γῆ καὶ σὰν ἄνοιξε αὐτή, κατεβήκανε σιγὰ-σιγά, μπήκανε μέσα στὸ σιδερένιο πύργο, καὶ βρήκανε τὴ βασιλοπούλα ξαπλωμένη, ποὺ τῆς βύζαινε τὸ δάκτυλο τὸ φίδι.

Τότε ἐκεῖνος ποὺ ἔβγαζε παιδὶ ἀπὸ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας ἔπιασε καὶ τράβηξε ἀνάλαφρα τὸ φίδι: ἀπὸ τὸ δάχτυλο τῆς βασιλοπούλας τοῦ ἔβαλε στὸ στόμα ἕνα μπαμπακένιο δάχτυλο βρεγμένο σὲ ζαχαρόνερο, καὶ τὸ ἀπίθωσε σὲ μπαμπάκια ποὺ εἶχε στρωμένα ἀπὸ πρίν.

Ὕστερα τὰ ἐννιὰ ἀδέρφια εἶπαν τῆς βασιλοπούλας πὼς ἔρχονται ἀπὸ τὸν πατέρα της νὰ τὴν πάρουνε καὶ νὰ φύγουνε τὴν ἴδια στιγμή.

Ἐκείνη τοὺς ἐπίστεψε σὰν εἶδε καὶ τὸ περιστέρι ποὺ τῆς ἔδωσε χαιρετίσματα ἀπὸ τὸν πατέρα της.

Ἔπειτα, ὅπως τοὺς εἶπε ἡ βασιλοπούλα, πήρανε μαζί τους καὶ τὰ ὑποδήματα τοῦ ἀράπη, ποὺ ἦταν τὰ φοροῦσε αὐτὸς ἔτρεχε σὰν ἄτι, καὶ καθὼς βγήκανε ἀπάνω στὴ γῆ, ἐκεῖνος ποὺ πέταξε τὸ ἕνα μῆλο στὴν Ἀνατολὴ καὶ τἄλλο στὴν Δύση, πέταξε καὶ τὰ ὑποδήματα κατὰ τὰ δυὸ ἐκεῖνα μέρη, γιὰ νὰ χασομερήσουν ἔτσι τὸν ἀράπη ὥς που νὰ πάῃ νὰ τὰ βρῇ καὶ νὰ τοῦ ξεφύγουν.

Καβάλλησαν τότε ὅλοι ἐκεῖνον ποὺ σήκωνε τὰ σαράντα καντάρια καὶ πήρανε δρόμο.

Περπάτησαν περπάτησαν καὶ ἅμα ξημέρωσε, τὸ περιστέρι ποὺ πέταγε ἀπὸ ψηλά τους, τοὺς εἰδοποίησε πὼς ἔβλεπε τὸν ἀράπη νὰ ἔρχεται κατὰ πάνω τους.

Τότε ὁ ἀδερφὸς ποὺ μετακινοῦσε μὲ τὸ δάχτυλο του τὰ βουνά, μετακίνησε τέσσερα τέτοια καὶ τἄβαλε τὸ ἕνα ἀπάνω στἄλλο, μὰ αὐτὰ δὲν ἐμπόδισαν καὶ πολὺ τὸν ἀράπη, ποὺ τὸν εἴδανε σὲ λίγο ἀπάνω στὴ κορφή τοὺς νἄρχεται κατὰ τὸ μέρος τους σὰν βουή.

Τὴν ἴδια στιγμή, ὁ ἀδερφὲς ποὺ κτύπαγε τὸ γρόθο του καὶ ξεπετιόταν γυάλινος πύργος, κτύπησε στὴ γῆ καὶ βρεθήκανε ὅλοι μέσα σ' ἕναν γυάλινο πύργο.

Ὁ ἀράπης ἅμα ἐζύγωσε, τριγύριζε σὰν λυσσασμένος ἔξω ἀπ' αὐτὸν καὶ ἀπὸ τὰ ρουθούνια του καὶ τὸ στόμα του ἔβγαζε φωτιὲς καὶ καπνούς. Ἔρριξε κάμποσες σαΐτιὲς γιὰ νὰ τρυπήσῃ μ' αὐτὲς τὸν πύργο, μὰ τοῦ κάκου! Ὅλες ἔσπασαν χωρὶς νὰ τοῦ κάνουν οὔτε γκρατζουνιά.

Ἡ βασιλοπούλα ὅμως τοὺς ἔλεγε νἀνοίξουν μιὰ τρύπα, γιὰ νὰ πῇ στὸν ἀράπη μερικὰ φαρμακερὰ λόγια.

Τὰ ἐννιὰ ἀδέρφια τῆς ἔκαναν τὸ χατῆρι, καὶ πρὶν ἐκείνη προλάβῃ νὰ πῇ στὸν ἀράπη καὶ ἕνα φαρμακερὸ λόγο, αὐτὸς ἄνοιξε τὸ στόμα του, τὴν ρούφηξε τὴν κατάπιε κι' ἀμέσως ἔγινε ἕνας μεγάλος ἀετὸς κι' ἄρχισε νὰ πετάῃ ψηλὰ στὴν οὐρανό.

Μὰ ὁ ἀδερφὸς ποὺ δὲ λάθευε στὸ σημάδι τὸν σαΐτεψε, τοῦ τρύπησε τὸ κεφάλι καὶ ὁ ἀετὸς ἄρχισε νὰ πέφτῃ στὴ γῆ, καὶ καθὼς ἔπεφτε, τὸν ἔπιασε ὁ ἄλλος ἀδερφὸς στὰ χέρια του σὰν πούπουλο καὶ ἔτσι ἔβγαλαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸν ἀετό, ζωντανὴ καὶ ἀκέραια τὴν βασιλοπούλα.

Πῆγαν πιὰ ἥσυχα ὡς τὸν πατέρα της κι' ὁ βασιλιὰς δὲν ἤξερε πὼς καὶ μὲ τί νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ καὶ νὰ τοὺς φορτώσῃ μὲ δῶρα.

Στὸ τέλος τοὺς εἶπε νὰ συμφωνήσουν ποιὸς ἀπ' ὅλους θἄπαιρνε τὴ βασιλοπούλα γυναῖκα του.

Ὅλοι ἔμειναν σύμφωνοι, πὼς ἔπρεπε νὰ τὴν πάρῃ ὁ τελευταῖος ποὺ τὴν κράτησε στὰ χέρια του σὰν πούπουλο καὶ ἔτσι δὲν σκοτώθηκε τὴν ὥρα ποὺ ἔπεφτε ἀπὸ τὰ μεσοούρανα μέσα στὴν κοιλιὰ τοῦ ἀετοῦ.

Πολλὰ γλέντια καὶ χαρὲς ἔγιναν σ' αὐτὸν τὸν γάμο, ποὺ βάστηξαν μισὸ μῆνα καὶ κοντὰ στὸν ἀδερφὸ ποὺ πῆρε τὴν βασιλοπούλα, ἔμειναν στὸ παλάτι καὶ τἄλλα ὀκτὼ ἀδέρφια μαζὶ μὲ τὴν σταυρομάννα τους καὶ ἐκεῖ ἔζησαν ὅλοι τους πάρα πάνω ἀπὸ καλά.

ΠΑΝΑΓ. Δ. ΖΕΦΕΡΛΗΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ 21

ΑΕΡΑΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—

«Οἱ φρόνιμοι, μᾶς λέει ὁ Πουκεβίλ, πίστευαν, πὼς μὲ τὴν ὁπεροχὴ τῶν φώτων καὶ τοῦ πλούτου θὰ νικήσουν οἱ Ἕλληνες τοὺς Τούρκους. Οἱ Ὑδραῖοι, ποῦχαν γίνει ναυτικὴ δύναμη, ἀσπάζονταν αὐτὴ τὴ γνώμη τῶν πιὸ ἐπίσημων ἀντρῶν τοῦ καιροῦ». Ὁ Κουνταυριώτης εἶχε κάμει τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν παράδοση τῶν λαϊκῶν φώτων, ποῦχε θεμελιώσει ὁ Βούλγαρης. Ἀναδιοργάνωσε τὸ σχολειὸ τοῦ νησιοῦ. Στἄρχεῖα βρίσκεται τὸ συμβόλαιο ποῦκαμαν οἱ ἄρχοντες μὲ τὸ σοφὸ δάσκαλο τοῦ καιροῦ Μομμάκη, γιὰ τοῦτη τὴν ἀναδιοργάνωση: «Ἐπιθυμητὲν ὑπάρχον —λέει τὸ χαρτὶ— τὸ κοινὸν τῆς νήσου καὶ πόλεως Ὕδρας εἰς τὸ νὰ ἰδῇ λελαμπρυσμένας τὰς ψυχὰς τῶν παίδων τῆς πατρίδος ἀπὸ χρηστὰ ἤθη, διαγωγὴν ἐνάρετον, πληροφορημένον δέ, ὅτι καθηγητὴς τούτων ἄριστος ὑπάρχει ὁ ἐν τῇ κώμῃ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου πέραν τοῦ Μωρέως ἐλλογιμώτατος κύριος Ἰωάννης Μαμμάκης συνηκούσθη μετ' αὐτοῦ»... Τὰ μαθήματα ποὺ τὸν προσκάλεσαν νὰ δώσῃ σ' αὐτὸ τὸ σχολειό, σπουδαιότατα γιὰ τὸν καιρό, μαρτυροῦν γιὰ τὸ πνεῦμα ποῦθελε νὰ φυσήσῃ ὁ Κουντουριώτης κι' οἱ ἄλλοι προεστοὶ στὴ νεολαία. «Ὑπόσχεται ὁ κύριος Μαμμάκης—μᾶς λέει τὸ χαρτὶ—νὰ παραδώσῃ τὰ γραμματικὰ μαθήματα μὲ ἰδικὴν αὐτοῦ μέθοδον. Εἰς τὴν τάξιν δὲ τῶν προβεβηκότων μαθητῶν νὰ παραδώσῃ καὶ τὴν ἰταλικὴν μὲ τὴν αὐτῆς γραμματικήν· καὶ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος ἕν μάθημα μικρᾶς τινος λογικῆς διὰ τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς γραμματικῆς Θεοδώρου τοῦ Γαζῆ, τὴν ὁποίαν ὡς τελευταῖον ἐπισφράγισμα μέλλει νὰ διδάξῃ τοὺς μαθητὰς τῶν γραμματικῶν, δυνάμει τοῦ ὁποίου νὰ δυνηθῶσι νὰ καταλάβωσι τὰ ποιητικὰ τοῦ Ὁμήρου καὶ ἄλλων παλαιῶν ποιητῶν Ἑλλήνων μὲ μέτρα. Μετὰ τὰ ὁποῖα γραμματικὰ εἰς ὅσους τῶν μαθητῶν ἐπιμένουν, μέλλει νὰ διδάξῃ τὴν λογικὴν τοῦ Εὐγενείου, μεταφυσικήν, ρητορικήν, μίαν φυσικήν, τὸ θεολογικόν, τὴν γεωμετρίαν καὶ γεωγραφίαν, τὴν δὲ ἠθικὴν φιλοσοφίαν θέλει καταχερίσει εὐθύς, οὖσαν κοινὴν διδασκαλίαν εἰς τοὺς μεγάλους καὶ μικροὺς μαθητάς»... Ἔφτιασαν μ' ἄλλα λόγια σωστὸ πανεπιστήμιο στὴν Ὕδρα, γιὰ νὰ μορφώσουν μυαλὰ καὶ συνειδήσεις.

Ὁ πλοῦτος εἶχε μεταμορφώσει τὴν ἐξωτερικὴ ὄψη τοῦ νησιοῦ· ἡ παιδεία ἐρχόταν τώρα νὰ δυναμώσῃ τὸ φρόνημα. Ἦταν ἀφάνταστο τὸ ξύπνημα. Ἄστραψαν οἱ ψυχὲς τῶν ἀτσαλένιων ἀντρῶν ὅταν ἤρθαν σὲ γνωριμία μὲ τὰ πνευματικὰ πλούτη τῶν παλιῶν Ἑλλήνων, τὴν αἰωνόβια παράδοση καὶ τὴν ἱστορική τους δόξα. Στὴ σοφία, τὴν παλληκαριὰ καὶ τὴν ἐπιβολή τους βλέτουν σὰ μιὰν ἐξήγηση καὶ τῆς δικῆς τους ἀρετῆς. Τὄχουν καύχημα νὰ λέγονται καὶ νἄναι ἀπόγονοί τους Ρίχνονται ὅλοι στὰ ἑλληνικά· καὶ μὲ τὴ βοήθεια τῶν χιλιάδων ποῦχουν ἔρθει ἀπ' ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδας, πρὸ πάντων ἀπὸ τὸ Μωριά, τ' ἀρβανίτικα περιορίζονται σιγὰ-σιγὰ μόνο στὸ σπίτι, Πολλοί, ὁ Δημήτριος Κριεζῆς ἀπὸ τοὺς πρώτους, τὰ διώχνουν κι' ἀπ' τὴν ὁμιλία τοῦ σπιτιοῦ. Γεμίζουν ἀπὸ τέτοια περηφάνεια καὶ καύχηση προγονική, ποὺ ὅλα τὰ πλεούμενα καράβια, τρεχαντήρια βαφτίζονται μ' ἀρχαῖα χτυπητὰ ὀνόματα: Ἄρης Κίμων, Μιλτιάδης, Ἀριστείδης, Ἥρα, Κλειώ. Ἀνασταίνεται ἄξαφνα στὶς πρύμνες ἡ ἑλληνικὴ ἱστορία ὁλάκερη· στὶς φιγοῦρες τῆς πλώρης ζωντανεύουν οἱ συμβολικὲς μορφὲς τῶν παλιῶν μας: Βλέπεις ἀρχαίους χιτῶνες· τὶς περικεφαλαῖες καὶ τὶς αἰγίδες τῆς Ἀθηνᾶς· ὡς καὶ οἱ βαρκίτσες ποὺ κρέμονται στὰ καπούνια θυμίζουν στὸ ναύτη τἀρχαῖα μεγαλεῖα τῶν Ἑλλήνων. Οἱ περιηγητὲς σαστίζουν. «Μόλις βγήκαμε ἀπὸ τὴ Μαρσίλια—γράφει ὁ ἀκαδημαϊκὸς Πέτρος Λεμπρέν, ποὺ ταξίδεψε τούτους τοὺς καιροὺς μὲ τὸ «Θεμιστοκλῆ» τοῦ Τομπάζη—βρέθηκα σὰν ἀπὸ δύναμη μαγική, στὴν καρδιὰ τῆς Ἑλλάδας. Γιὰ μένα, μοναχὸ Γάλλο, μέσα σ' ἑκατὸ ναῦτες Ὑδραίους, γλῶσσα, ροῦχα, ἤθη, τρόποι, ὅλα καὶ μονομιᾶς καινούργια. Ἡ Ἑλλάδα εἶχε τυπώσει τὴ βούλα της καὶ στὰ παραμικρότερα καθέκαστα τοῦ καραβιοῦ· μ' ἄρεσε ποὺ ξανάβρισκα τὴ μεγαλοφυΐα της καὶ τὰ ὄμορφα ὀνόματά της, ὡς σ' αὐτὰ τὰ πράματα ποῦχαν τὴν πιὸ κοινὴ καὶ πεζὴ χρήση. Σὲ κάθε μέρος τοῦ καραβιοῦ ἔβλεπες κι' ἀπὸ μιὰ ποιητικὴ ἐπιγραφή: «Νικὸς τῆς Ἀφροδίτης« —ὁ Γάλλος τἄχει ἑλληνικὰ στὸ κείμενο — «Νικὸς τῆς Ἀρτέμιδος, «Νικὸς τῆς Καλυψώς»: Τοῦτος ὁ ναὸς ἦταν, ἂν θυμᾶμαι καλά, ὁ ὀρνιθώνας»... Μὰ δὲ βάζαν στὴν τύχη αὐτὰ τὰ ὀνόματα, Ὁ τρόπος ποὺ τὰ μεταχειρίζονταν ἀπόδειχνε πὼς ἤξεραν καλὰ ἑλληνικὴ ἱστορία: «Τὶς βάρκες τοῦ «Θεμιστοκλῆ»—ἐξακολουθεῖ ὁ Λεμπρὲν—τὶς ἔχουν βαφτίσει μὲ τὰ ὀνόματα ποῦχαν πραγματικὰ τὰ παιδιὰ τοῦ Θεμιστοκλῆ τοῦ ἴδιου: Τὶς λένε Λυσίμαχο, Νικοκλῆ, κι' Ἀσπασία. Καὶ στὰ κανόνια τοῦ καραβιοῦ εἶχαν δώσει τὰ παλιὰ ὀνόματα τῶν ἄστρων κι' ἀστερισμῶν: Σείριος, Ἀρκτοῦρος, Ὠρίων, Κάστωρ, Περσεύς. Ὡς κι' ὁ σκύλος τοῦ καραβιοῦ εἶχε βγεῖ ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ μυθολογία. Ἄκουγες τοὺς ναύτες νὰ φωνάζουν ὅλη τὴν ἡμέρα:

— Κέρβερε, Κέρβερε!

Κι' ὅταν κοιμοῦνταν, τὴ νύχτα, μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸν κυλίδαντα τῶν κανονιῶν, ὁ Κέρβερος ἀγρυπνοῦσε πλάϊ τους, πιστὴ κι' ἄγρια βάρδια... Ὁ «Θεμιστοκλῆς» γλυστροῦσε ἀπαλὰ μὲ γεμάτα πανιά. Ἡ θάλασσα γαλάζια, σὰν τὸ λουλάκι ἔφευγε κάτω του κι' ἔτρεχε στὰ πλευρά του μὲ τὴ γρηγοράδα τοῦ Ροδανοῦ. Μ' ὅλο ποὺ κάνει δυνατὴ ζέστη δὲν κοιμόμαστε διόλου τὴν ἡμέρα: Βάζουν τὴν τέντα, στρώνουν χαλὶ στὴν κουβέρτα καὶ παίζουν ὄργανα καὶ χορεύουν· βιολὶ καὶ λαοῦτο, ψυχώνουν τὸ ἕνα τὸ ἄλλο· καὶ μὲ τὴ σειρὰ περνοῦν ἀπὸ τὰ βλάχικα καὶ τἀρβανίτικα τραγούδια, στοὺς μελαγχολικοὺς τούρκικους σκοποὺς καὶ στοὺς γοργοὺς τῆς Ἑλλάδας· ἀκολουθοῦν τὰ ἐθνικὰ τραγούδια τοῦ Ρήγα· ἕνας ναύτης τραγουδεῖ μονάχος πρῶτα· ἔπειτα τὸ παίρνουν ὅλοι μαζί, ὁ καπετάνιος καὶ τὸ τσοῦρμο. Ἦταν συγκινητικὸ νὰ βλέπεις πῶς ἄναβαν οἱ Ἕλληνες στὄνομα τῆς πατρίδας: Στὶς στροφὲς ποὺ μιλοῦσαν γιὰ ἐκδίκηση καὶ λευτεριὰ χτυποῦσαν δυνατὰ δυνατὰ τὴ γροθιά τους πάνω στὸ τραπέζι. Ἀπόδειξαν ὕστερα μὲ τὰ ἔργα τους πῶς αὐτὰ ὅλα δὲν ἦταν εὐκολόδυστος ἐνθουσιασμός».

Ἡ πολύτιμη τούτη σελίδα ζωγραφίζει τόσο καλὰ τὸν ἀέρα τῆς λευτεριᾶς π' ἄρχισε νὰ φυσάῃ, ποὺ δὲ θέλει πολλὰ συμπληρώματα. Ὅ,τι γινόταν στὸ καράβι τοῦ Τομπάζη τὄβλεπες σ' ὅλα τὰ καράβια τῆς Ὕδρας, τῶν Σπετσῶν, τῶν Ψαρῶν, τῆς Κάσου. Ἡ ἐθνικὴ συνείδηση, ξυπνημένη μὲ τὸ φῶς τῆς παιδείας, γαλβανισμένη ἀπὸ τὸ γαλλικὸ ἐπαναστατικὸ ρέμα, θρεμμένη ἀπὸ τὶς περιπέτειες τῶν ρουσοτουρκικῶν πολέμων, ἀκονιζόταν κάθε μέρα μὲ τὰ ταξίδια τῆς Εὐρώπης. Οἱ ναῦτες ποὺ ζοῦσαν λεύτερα στὰ μεγάλα, ξένα λιμάνια τἄφηναν μὲ στεναγμὸ γιὰ νὰ γυρίσουν στὰ κολασμένα πέλαγα τῆς Τουρκιᾶς. Ἔπιαναν Σμύρνη, Θεσσαλονίκη, Πόλη, γιὰ νὰ βλέπουν τἀδέρφια τους στὸ ἔλεος τῶν πασάδων. Γενικεύοντας τὸ αἴσθημα τῆς ὁπεροχῆς ποῦχαν πάνω στὸν Ταῦρκο θαλασσινό, τὸν καταφρονοῦσαν καὶ στὴ στεριά. Ἀνυπόφερτη ἀδικία κι' ἀνεξήγητη ντροπὴ τοὺς φαινόταν νὰ δουλεύῃ ὁ Ἕλληνας σκλάβος· καὶ σὲ τέτοιον ἀφέντη. Καὶ δὲ βλέπαν πότε θἀρχόταν μιὰ ὥρα νὰ χυθοῦν στὸν τύραννο. Ἡ Φιλική, ἔρχεται νὰ δώσῃ στοὺς σκορπισμένους τούτους πόθους γι' ἀπολύτρωση σταθερὸ καὶ θετικὸ νόημα.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

«Ὁ Ναύαρχος Μιαούλης»

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΚΟΠΟΙ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Τὴ σιωπή μου ἂς σεβαστῆς :
Μὲ λόγια μὴ μοῦ τὴν ταράξῃς,
Μὴν ἔρθῃς, βαθυστοχαστής,
Στὸ λιμανάκι μου ν' ἀράξῃς.

Τὴ σιωπή μου ἂς σεβαστῆς
Τώρα ποὺ βόγγουνε οἱ ἀνέμοι
Καὶ στίχο κάνει ὁ ποιητὴς
Κάθε χρυσόφλογα ποὺ τρέμει.

Κι' ἔτσι ὁ καθένας μας μπροστά
Στὸ σιγολάλο μας τὸ τζάκι.
Θάχῃ τὰ μάτια καρφωτά
Στῶν λουλουδιῶν του τὸ φαρμάκι.

Ἐσὺ θὰ σκέφτεσαι ἐανά
Πὼς ἡ χαρά σου δὲν τελειώνει,
Κι' ἐγὼ στά χέρια τ' ἀδειανά
Θάχω τ' ὀνείρου μου τὴ σκόνη.

Τὴ σιωπή μου ἂς σεβαστῆς
Μὲ λόγια μὴ μοῦ τὴν ταράξῃς,
Μὴν ἔρθῃς, βαθυστοχαστής,
Στὸ λιμανάκι μου ν' ἀράξῃς.

Πριγκιπέσσα [Α]

ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΛΙΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ

Ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, περνοῦσα ἀπ' τὸ παλιό μου σχολεῖο. Ἀλλά, τί ἦταν αὐτὸ ποὺ ἀντίκρυσα! Τὸ σχολεῖο μου ἢ τίποτα ἐρείπια ; Ἐκεῖ, ποὺ περήφανο ὑψωνόταν ἄλλοτε, τὸ ἀγαπημένο μου σχολεῖο, τώρα δὲν ὑπάρχουν παρά δυὸ-τρία μισογκρεμισμένα δωμάτια, καὶ γύρω πέτρες καὶ χώματα. Προχωρῶ πιὸ κοντά. Νὰ ἡ τάξη μου! Κοιτάζω μὲ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα, πῶς κάτι θὰ ἰδῶ, κάτι ποὺ νὰ μοῦ θυμίζῃ τὰ χρόνια ποὺ πέρασα κοντά του. Ἀλλὰ τίποτα! Τὰ ἄσπλαχνα χέρια τῶν ἐργατῶν, κι' ὁ χρόνος ποὺ πέρασε γκρέμισαν ἄλυπήτα, κάθε τί ἀπ' τὸ μέρος ποὺ ἐγὼ εἶχα περάσει ἕνα κομμάτι, ἀπ' τὴν παιδική μου ζωή.

Σκέπτομαι μὲ λύπη ποῦ νὰ εἶναι πεταμένα τὰ πράγματα, ποὺ τὸ στόλιζαν κάποτε. Ποῦ νὰ βρίσκεται ἄραγε τὸ δικό μου θρανίο, ποὺ μὲ τόση ἐπιμέλεια, εἶχα σκαλίσει πάνω του τ' ὄνομά μου, σ' ἕνα μάθημα Ἀρχαίων, καὶ ποὺ γι' αὐτὸ τιμωρήθηκα μὲ 100 στίχους ;

Κλείνω τὰ μάτια μου μιὰ στιγμή, γιὰ νὰ θυμηθῶ ὅλη τὴν τρελλοζωή, ποὺ πέρασα μέσα στὸ κτίριο αὐτό, ποὺ τώρα κοίτεται ἐρείπια μπροστά μου Γρήγορα-γρήγορα σὰν κινηματογραφική ταινία, περνᾶ ἀπ' τὸ νοῦ μου, ἡ ζωή ποὺ διάβηκε μέσα σ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο.

Θυμᾶμαι τὶς τρέλλες μας, τ' ἀστεῖα μας, τὶς τρομάρες μας ὅταν δὲν ξέραμε μάθημα, καὶ μιὰ λύπη μὲ κυριεύει γιατὶ πέρασαν αὐτὰ τ' ἀλησμόνητα χρόνια, καὶ γιατὶ δὲν θὰ ξαναγυρίσουν πιά.

Ἀνοίγω τὰ μάτια, καὶ κοιτάζω μὲ ἀγάπη τὶς πέτρες, τὰ ξύλα τὰ χώματα ποὺ πρῶτα ἀποτελοῦσαν τὸ παλιό μου σχολειό. Καὶ τί δὲν ἔχουν ἀκούσει κι' αὐτά. Ἂν ἦταν δυνατὸ νὰ μιλήσουν τ' ἄψυχα αὐτὰ ντουβάρια, πόσες ἱστορίες ἤξεραν νὰ διηγηθοῦν! Ἀλλὰ τίποτα αὐτά. Πεσμένα, γκρεμισμένα ἔτσι ἄσπλαχνα, φαίνουνται σὰν νὰ ὀνειροπολοῦν τὰ περασμένα μεγαλεῖα τους. Τὰ μεγαλεῖα ὅμως πέρασαν πιά. Τὸ σχολεῖο, γκρεμισμένο τώρα εἶναι βουβό. Τὰ κρυστάλλινα γέλια ποὺ ἀντηχοῦσαν ἄλλοτε, δὲν ἀκούγουνται πιά. Ἔχει ἐρημωθεῖ ἐντελῶς. Ὅλη του ἡ περηφάνεια χάθηκε. Ὁ χρόνος πέρασε, τὸ τσάκισε, τὸ γκρέμισε.

Α! φθονερέ χρόνε. Γιατὶ νὰ περνᾶς τόσο γρήγορα καὶ στὸ διάβα σου ν' ἀφήνῃς ἐρείπια, κάθε τί καλό, κάθε τί ὡραῖο, ποὺ θεμελιώθηκε στὸ δρόμο τῆς ἀρετῆς; Γιατί; Μὴ χαίρεσαι ὅμως, κακὲ χρόνε. Ἡ νίκη σου δὲν εἶναι τελειωτική. Κατάφερες μόνο νὰ γκρεμίσῃς τὰ παλιὰ ντουβάρια, ἀλλὰ δὲν κατάφερες, δὲν μπόρεσες νὰ σβύσῃς ἀπ' τὴν καρδιά μας τ' ἀνεξίτηλα σημάδια τῆς ἀγάπης ποὺ ἄφησε ἡ ἀνάμνηση τοῦ παλιοῦ μας σχολείου.

Ἀκακία [Β]

Η ΚΙΚΗ

Τὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου χτυπᾶ ἑκτά. Μισὴ ὥρα καὶ ἡ Κικὴ ἡ ξαδέλφη μου θὰ εἶναι ἐδῶ. Ἀπὸ τὸ πρωὶ μοῦ τὸ εἶπε :

— Τὸ βράδυ στὶς ἑπτάμισυ θὰ ἔλθω στὸ σπίτι! Νὰ ἔχῃς ἕτοιμο τὸ βιολί σου νὰ παίξῃς λίγο...

Ἡ ξαδελφούλα μου ἡ Κικὴ εἶναι ἕνα κοριτσάκι ὀκτὼ χρονῶν. Εἶναι ἐξυπνη, καλόκαρδη... Μὰ ὅταν θυμώνει; ἄστα...

Ἡ ὥρα ἦρθε. Σὲ λίγο στὰ κέτρινα σκαλιὰ ἀκούγεται τὸ πάτημά της. Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ὁρμᾶ σὰ θύελλα. Φιλεῖ τὸ χέρι τῆς γιαγιᾶς, χαιρετᾶ τὴ μαμμὰ καὶ μένα καὶ κάθεται κοντά μου.

Τὸ γατάκι μας καθόταν στὸ παράθυρο καὶ ροχάλιζε. Ἀμέσως ἄλλαξε θέση, Πῆγε στὰ γόνατα τῆς Κικῆς, ποὺ μὲ κοίταξε μὲ ἕνα ὕφος ἐρωτηματικὸ καὶ ἄρχισε...

— Λοιπὸν τί κάθεσαι; Κανένα πεθαμένο ἔχεις μπροστά σου; Ποῦ εἶναι τὸ βιολί σου;

—Μιὰ στιγμή, Κικῆ μου... ἔστειλα νὰ μοῦ πάρουν ἕνα τέλι ποὺ ἔσπασε!..

—Α! κύριε Ἄλκη, ἔπρεπε νὰ εἶσαι ἕτοιμος ἀφοῦ περίμενες ἐπίσκεψη!..

Καὶ τὸ εἶπε μὲ τόσο στόμφο, σήκωσε καὶ τὸ κεφαλάκι της ψηλά, ποὺ μὲ ἔκανε νὰ γελάσω.

— Τί γελᾶς; Ἐγὼ μιλάω σοβαρά!... Ὅλα κι...

Ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ ἔρχεται ἡ ὑπηρέτρια μὲ τὸ τέλι.

—Ὁρίστε τὸ τέλι...

Καὶ ἔπαψε ἡ Κική!.. Τῆς κόπηκε ἡ φόρα. Πῆρα τὸ βιολί μου καὶ ἄρχισα νὰ τὸ κουρδίζω. Ἡ Κικὴ θύμωνε.

Ἀκόμη... ἀκόμη...

Τέλος πῆρα τὸ δοξάρι μου καὶ ἄρχισα.

Χαμογέλασε!.. Ἄρχισε μάλιστα νὰ τραγουδᾷ τὸ τραγούδι ποὺ ἔπαιζα.

Τὸ γατάκι ξύπνησε, ἄνοιξε τά μάτια, χασμουρήθηκε τὰ ξανάκλεισε καὶ κουβαριάστηκε στὰ πόδια της.

Σὲ λίγο ἡ Κικὴ κουράστηκε ὅλο νὰ κούῃ... Ἤθελε νὰ τὴν ἀκούσουν κι' αὐτήν. Μοῦ πῆρε τὸ βιολὶ καὶ τὸ δοξάρι καὶ ἄρχισε νὰ γραντσουνάῃ τὰ τέλια.

Προσπαθοῦσε νὰ βγάλῃ ἕνα ἦχο καλὸ ἀπ' τὸ βιολί. Μὰ τίποτα.

Ἔσκαγε... θύμωνε, κούναγε τὸ δοξάρι πάνω-κάτω, μὰ δὲ κατόρθωνε τίποτα ἄλλο, παρὰ νὰ γραντσουνάῃ τὰ τέλια ποὺ ἔβγαιναν ἕνα ἦχο ποὺ σὲ ἔκανε νὰ ἀνατριχιάζῃς...

Σὲ μιὰ στιγμὴ τὸ δοξάρι κατεβαίνει ὡς κάτω στὰ γόνατά της καὶ κτυπᾶ τὸ γατάκι. Ἐκεῖνο πετάγεται ἀπάνω καὶ μὲ τὸ πόδι του ματώνει τὸ χέρι τῆς Κικῆς. Τὸ βιολὶ πετιέται κάτω κι' ἀρχίζουν τὰ κλάμματα καὶ οἱ φωνές.

Μὲ χίλια βάσανα κατορθώσαμε νὰ τὴ μωρόξουμε. Καὶ ἡ μαμμὰ ἔδεσε τὸ χέρι τῆς ἀδέξιας βιολίστριας καὶ γέμισε τὴν ποδιὰ μὲ σῦκα καὶ καρύδια. Σώπασε ἐπιτέλους καὶ τότε πιὰ μοῦ λέει·

—Ἄλκη, σὲ παρακαλῶ μὲ πᾶς στὸ σπίτι;

Ἄλκης Νουάρος [Α]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Μαμμά! θέλω κι' ἄλλη ζάχαρη στὸ γάλα μου.

—Ὦ! δὲ σοῦ ἔβαλα τόση;

— Μὰ ἐκείνη τὴν ἤπιε ὅλη τὸ γάλα;

(Παλιό)

***

Ἡ γιαγιὰ στὴ μικρὴ Λιλή :

— Γιὰ νὰ ζήσῃς, παιδί μου, ἑκατὸ χρόνια πρέπει νὰ κοιμᾶσαι μὲ τὶς κότες καὶ νὰ ξυπνᾶς μὲ τὰ κοκκόρια.

— Μὰ δὲν μπορῶ, γιαγιάκα μου, νὰ κοιμάμαι στὸ κοτέτσι!

Τζὶν-Τζὶν

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ γραφεῖον μας ἀποστέλλοντες καὶ δραχμ. 5 διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3 Ἀπριλίου 1936

ΘΥΜΑΣΤΕ τὸ φτωχὸ παιδὶ ἀπὸ τὴ Θεσσαλονίκη, ποὺ εἶχε τόση ἐπιθυμία νὰ γίνῃ συνδρομητής μου ; Ἡ φίλη μου *Δ. Π.* ἀπὸ τὰς Ἀθήνας—δὲν θέλει νὰ πῶ ὅλο τὸνομά της—μοῦ ἔστειλε 100 δραχμὲς γιὰ νὰ τὸ ἐγγράφω. Στὸ μεταξὺ τὸ φτωχὸ παιδὶ οἰκονόμησε χρήματα καὶ γράφτηκε μόνο του γιὰ τὸ χρόνο τοῦτο. Ἔτσι μὲ τὶς 100 δρ. τῆς *Δ. Π.* παρέτεινα τὴν ἐγγραφή του καὶ γιὰ τὸν ἐρχόμενο. Μιὰ ἄλλη φίλη μου, ποὺ ἦταν ἕτοιμη νὰ μοῦ στείλῃ κι' αὐτὴ μόλις λάβαινε χρήματα. Ὰς τὰ φυλάξῃ γι' ἄλλη περίσταση. Κι' ἂς δεχθοῦν κι' οἱ δυό, μὲ τὶς εὐχαριστίες τοῦ φτωχοῦ παιδιοῦ, καὶ τὰ δικά μου συγχαρητήρια γιὰ τὰ εὐγενικά τους αἰσθήματα.

Ἀπὸ τὸ γράμμα σου, *Ζακυνθινούλα*, ἔμαθε κι' ὁ κ. Ξενόπουλος πὼς παίχθηκε στὴ Ζάκυνθο ἡ «Στέλλα Βιολάντη» του καὶ πὼς στὴν ἀρχὴ μίλησε γιὰ τὸν συγγραφέα καὶ τὸ ἔργο του ὁ κ. Κοκόροβιτς. Τί καλά! Αὐτὰ τὰ κορίτσια ποὺ μοῦ γράφεις εἶναι πολὺ τακτικὰ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ σοῦ ἀπαντήσουν, μόνο ἔχε λίγη ὑπομονή. Ὅσο γιὰ τὴ *Ζ.*, ἑκάματε συμφωνία νὰ φανερωθῆτε ἡ μιὰ στὴν ἄλλη; Γιατὶ ἂν ἐοῦ τῆς ἔγραφες ἁπλῶς τὸνομά σου, δὲν εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ σοῦ τὸ γράψῃ κι' ἐκείνη.

Παλὺ μὲ συγκίνησε, *Σφίγξ*, τὸ ὡραῖο ἀποχαιρετιστήριό σου. Βέβαια, ἀφοῦ μεγαλώσες—δώδεκα χρόνια τώρα εἶσαι στὸν κύκλο μου—μπορεῖς νἀφήσῃς τὴ θέση σου στοὺς διαδόχους. Ἀλλὰ μιὰ καὶ δὲν θὰ πάψω νἀρχοῦμαι στὸ σπίτι σου, καὶ πάντα θὰ μὲ βλέπῃς καὶ θὰ μὲ παρακολουθῆς, γράφε μου κάπου κάπου καὶ κανένα γράμμα. Νὰ ποὺ κρατεῖς καὶ τὸ ψευδώνυμό σου, γιὰ νὰ μὴν τὸ πάρῃ ἄλλος. Ἔτσι ἔχεις κάθε δικαίωμα.

Ζουζού, Μικρὴ Ἀγγελία ποὺ τὴ λαβαίνω Πέμπτη, δὲν προφταίνει πάντα νὰ δημοσιευθῆ στὸ φύλλο τοῦ Σαββάτου. Εἶναι, βλέπεις, *τὴν τελευταία στιγμὴ* κι' ὅλες οἱ τελευταῖες Μ. Ἀγγελίες ποὺ δὲν χωροῦν πιὰ στὸ διαθέσιμο χῶρο, μένουν γιὰ τὸ ἐρχόμενο (ὅπου ὅμως μπαίνουν κατὰ προτίμησιν, γιατὶ τότε προηγοῦνται). Πολὺ λυπήθηκα γιὰ τὸ ὀβριστικό κι' ἄπρεπο ἐκεῖνο γράμμα. Νὰ καὶ μιὰ ἄλλη κακὴ συνέπεια τῶν «ἀποκαλύψεων»... Ὁ κ. Ξενόπουλος κατοικεῖ στὸ ἴδιο σπίτι μὲ μένα, Εὐριπίδου 42, στὸ ἐπάνω πάτωμα.

Καταλαβαίνεις καὶ σύ, *Λεκτὴ Καρδούλα*, πὼς μὲ λύπη μου, ἀπὸ ἔλλειψη χώρου, ἄφησα χωρὶς ἐκτενῆ ἀπάντηση τὰ δυὸ προηγούμενα γράμματά σου. Σὲ συγχαίρω γιὰ τὰ 9 καὶ τὰ 8 ποὺ πῆρες σ' ὅλα τὰ μαθήματα. Δὲν πειράζει ἂν δὲν ἤρθες πρώτη, παρὰ δεύτερη· αὐτὸ μπορεῖ νὰ γίνῃ στὸ δεύτερο ἑξάμηνο. Εἶπα τὴ γνώμη μου γιὰ τὶς μαθητικὲς ἀπεργίες, σᾶς ἔγραψε γι' αὐτὲς κι' ὁ κ. Φαίδων.

Βασίλισσα Νεφερτίτη, ποιοὺς Δεκεμβριανοὺς ἐννοεῖς ; τοὺς ἐκτάκτους τοῦ καλοκαιριοῦ ; Ὄχι ἀκόμη. Τώρα θ' ἀρχίσουν νὰ δημοσιεύουνται τ' ἀποτελέσματά τους. Ναί, τὸ καλοκαίρι ποὺ θἀρθῆς, νὰ φέρῃς καὶ τὴ Χιονούλα, τὴν κόρη τῆς κλαιμένης τῆς Χιονίας ποὺ σοῦ χάρισε τότε ὁ κ. Ξενόπουλος. Θὰ χαρῶ νὰ τὴν ἰδῶ, ἂν μάλιστα μοιάζῃ, καθὼς λές, τῆς μητέρας της. Αὐτὰ τὰ «παιδικὰ» Πνεύματα ποὺ μοῦ στέλνεις δὲν εἶναι καθόλου «παιδικά», εἶναι γιὰ μεγάλους.

Πολὺ ὡραῖο τὸ γράμμα σου, *Μπατερφλάϊ*. Φυσικά, δὲν μπορῶ ν' ἀπαντήσω σ' ὅλα τὰ ζητήματα ποὺ θίγει. Καὶ θὰ περιορισθῶ στὴ βαθμολογία σου. Εἶναι πραγματικῶς ἀνεξήγητο νὰ πάρῃς μόνο 6 στὰ Ἀρχαῖα Ἑλληνικά, ἐνῶ πέρσυ, καὶ στὴν πρώτη ἀκόμα τριμηνία, πῆρες 8. Κι' ἀφοῦ ἔχῃς τόσο καλοὺς βαθμοὺς σ' ὅλα τἄλλα μαθήματα—ποὺ θὰ πῇ πὼς εἶσαι πολὺ ἐπιμελὴς — συμπεραίνω πὼς θὰ ἔγινε κάποιο λάθος. Περιμένω τὸ κομμάτι σου.

Κάνεις καλά, *Ὑδραιόπουλο*, ποὺ δὲν ἀνακατεύεσαι σὲ «τέτοιες φασαρίες». Ἐγὼ δὲν πιστεύω πὼς ὁ αὐστηρὸς νόμος ἐμποδίζει τὴν πρόοδο τῶν μαθητῶν, τὴν ἀληθινή τους δηλαδὴ πρόοδο. Ἀπεναντίας, ὅσο μεγαλύτερη εἶναι ἡ αὐστηρότης, τόσο μεγαλύτερη, ἀληθινώτερη κι' ἡ πρόοδος, φτάνει νὰ ἐφαρμόζεται σ' ὅλους καὶ νὰ μὴ γίνουνται ἐξαιρέσεις. Δὲν εἶδα αὐτὸ τὸ φύλλο τοῦ «Μέλλοντος» ποὺ ἔγραφα γιὰ μένα. Μὴν τὸ ἔχῃς νὰ μοῦ τὸ στείλῃς;

Ἀλήθεια, *Πουπέ*, ὀκτὼ μῆνες εἶχες νὰ μοῦ γράψῃς! Τὸ ἤξερα ὅμως πὼς φέτος ἔχεις πολλὰ μαθήματα καὶ δὲν ἀνησυχοῦσα. Χαίρω πολὺ ποὺ βλέπω πὼς δὲν μὲ ξέχασες κι' ἐλπίζω νὰ μοῦ γράψῃς τώρα πιὸ συχνά. Ἰδὲς τί ἀπαντῶ παραπάνω στὸ *Ὑδραιόπουλο*. Ἀλλὰ θὰ πῶ κι' αὐτό: Αὐτὲς οἱ διατάξεις τοῦ νέου νόμου ἐπηρεάζουν καθόλου ἐσένα ποὺ εἶσαι μιὰ τόσο καλὴ κι' ἐπιμελὴς μαθήτρια ; Ὄχι βέβαια! Λοιπὸν τί σὲ νειάζει ; Γιὰ τὶς ἄλλες ; Ἂς γίνουν κι' αὐτὲς ἐπιμελεῖς. Νὰ προβιβάζουνται εὔκολα κι' ἄκοπα οὔτε αὐτὲς τὶς συμφέρει, γιατὶ μένουν ἀγράμματες, οὔτε τὴν κοινωνία. Τὸ Κράτος ποὺ κάνει νόμους δὲν λαβαίνει ὑπ' ὄψει του τὰ ἄτομα· τὸ σύνολο μόνο.

Παρακαλῶ πολὺ ὅσους χρωστοῦν τὴ συνδρομή τους νὰ τὴ στείλουν τὸ γρηγορώτερο. Ἂς ἔχουν ὑπ' ὄψει τους, ὅτι οἱ συνδρομὲς αὐτὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος· ἡ καθυστέρηση ἐπομένως δυσκολεύει πολὺ τὸ ἔργο μου ποὺ ἀπαιτεῖ ὄχι μόνο μεγάλους κόπους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἔξοδα.

Ἡ *«Κουτοπαρέα»* μοῦ γράφει : « Ἐχτὲς ἐγελάσαμε πολὺ μὲ τὸν Μπάρμπα-Μακροπόδη. Πόσα ἀστεῖα εἶχε μέσα! Μὰ κι' ὁ Ἀντιφέρ μᾶς κινεῖ πολὺ τὴν περιέργεια. Γι' αὐτὸ περιμένουμε πάντα μὲ μεγάλη ἀνυπομονησία τὸ νεώτερο φύλλο». Τὸ ξέρω. Τὸ ἴδιο μοῦ γράφουν ὅλα μου τὰ παιδιά. Κι' εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη γιὰ τὴν ἔκτακτη ἐπιτυχία τῶν ἐφετεινῶν μου μυθιστορημάτων.

Μαῦρε Καβαλλάρη, ἤταν βέβαια καιρὸς νὰ γνωριστῆς καὶ νὰ γνωρίσῃς. Κι' ἕνας τρόπος εἶναι νὰ μοῦ γράψῃς καὶ νὰ σοῦ ἀπαντῶ, γιὰ νὰ φαίνεσαι καὶ στὴν Ἀλληλογραφία. Ἀλλὰ ὄχι μιὰ φορὰ τὸ χρόνο, οὔτε κάθε ἕξη μῆνες, γιατὶ θὰ ξεχνιέσαι. Πολὺ πιὸ συχνά. Καὶ νὰ μοῦ γράψῃς πιὸ σπανάγνωστα καὶ μὲ πιὸ σκοῦρο μελάνι, γιατὶ βασανίσθηκα ὡς νὰ διαβάσω τὸ γράμμα σου. Περιμένω καὶ τὸ κομμάτι σου γιὰ τὴ Σελίδα.

Ἀνατολίτισσα, στὴν ἀπάντησή μου πρὸς τὴν *Ἀστὲ Ἰρὰμ* τὸ «κουτόπαιδα» ἤταν δικό μου κι' ἐννοοῦσα *κατ'*... *εὐφημισμὸν* τὰ ἐξύπνα παιδιὰ ποὺ θἀνακάλυπταν τὸ μυστικὸ τοῦ ψευδωνύμου της. Ὡστόσο χαίρω ποὺ αὐτὸ σοῦ ἔδωσε ἀφορμὴ νὰ μοῦ ξαναγράψῃς. Ἐδῶ αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἔκανε λίγο κρύο, μὰ ὁ καιρὸς διορθώθηκε πάλι καὶ φαίνεται πὼς μπήκαμε πιὰ στὸ καλοκαίρι.

Καθόλου μὲ ἀγάνεια, *Κύριε τοῦ Ντάντσιγκ*. Ἤταν δικαίωμά της νὰ μὴ γράψῃ ἀφοῦ δὲν τῆς ἄρεσε ἡ συντροφιά. Οὔτε αὐτὸ σὲ προσβάλλει καθόλου. Σοῦ λέγω τὴ γνώμη μου, ἀφοῦ τὴν ζητεῖς. Ὅσο γιὰ τὴ *Πριγκιπέσσα*, μόνο μὲ Μ. Ἀγγελία μπορεῖς νὰ τῆς ζητήσῃς ἀλληλογραφία καί, ἂν δεχθῆ, ἐκείνη θὰ σοῦ δώσῃ τὴ διεύθυνσή της. Χαιρετίσματα στὸ νέο μου φίλο καὶ χαίρω πολὺ ποὺ μαθαίνω γι' αὐτὸν τόσα καλά.

Ἡ σταθερή, ἡ διαρκὴς εὐτυχία, *Πριγκιπέσσα*, εἶναι νὰ μένῃ κανεὶς εὐχαριστημένος μὲ ὅ,τι ἔχει ἢ μὲ ὅ,τι *μπορεῖ νὰ ἔχῃ*, χωρὶς νὰ ἐπιδιώκῃ ἄφθαστα κι' ἀκατόρθωτα. Οἱ ἄλλες εὐτυχίες ποὺ φέρνουν χαρές, καθὼς κι' οἱ δυστυχίες ποὺ φέρνουν λύπες, εἶναι παροδικὲς κι' ἐναλασσόμενες. Ὁ «σκοπὸς τῆς ζωῆς» εἶναι ἄσχετος μὲ αὐτὰ ὅλα. Γιατὶ εἴτε εὐτυχισμένος (εὐχαριστημένος) εἶναι ἕνας ἄνθρωπος, εἴτε δυστυχισμένος (δυσάρεστημένος), πάντα ἐκπληρώνεται ὁ σκοπὸς ποὺ τὸν ἔφερε στὸν κόσμο. Καὶ τὸν σκοπὸ αὐτὸ δὲν τὸν ξέρει καλὰ παρὰ ὁ Θεός. Ἐμεῖς μαντεύουμε μόνο, ὑποθέτουμε, εἰκάζουμε, μὰ χωρὶς νὰ εἴμαστε βέβαιοι γιὰ τίποτα.

Γι' ἄλλους δὲν ἔχω σήμερα τόπο. Σ' ὅσους μοῦ ἔγραφαν αὐτὴν καὶ τὴν παρασμένη ἑβδομάδα θἀπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνανεώνεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα, δρ. 10.— Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν ἕως τὴν 30 Νοεμβρίου 1936 "Ὅσοι συνοδεύονται ἀπὸ Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ ὅσοι ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια

Νέα Ψευδώνυμα: Μπέττυ Ντάλ, κ. (...). Εὐχάριστος Τύραννος, ἀ. (ΓΓ). Τζοκόντα, κ. (ΕΚ). Βαρκούλα τῆς Πάχης, κ. (ΑΔ). Κοντέσσα Μαρίτσα, κ. (ΡΑ).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Φρανσίνα, κ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : ***Ροζελάνειαν*** (χαίρω ποὺ ὁ γιατρὸς σὲ βρῆκε τόσο καλύτερα καὶ τοῦ χρόνου θὰ πᾶς καὶ στὸ σχολεῖο· γιὰ τὸ κομμάτι σου ἄμα τὸ διαβάσω·) ***Ποσθμὸν τοῦ Εὐρίπου*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· δὲν πειράζει, συμβαίνουν καμμιὰ φορὰ καὶ τέτοια· μποροῦσες ὅμως νὰ μοῦ ἔγραφες καὶ περισσότερα·) ***Δάκρυ Ψυχῆς*** (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· σὲ χαιρετᾶ κι' ὁ κ. Ξ.πολὺ πάντα σὲ θυμᾶται·) ***Γλυκειὰ Πνοή*** (τὶς ἔλαβα καὶ περιμένω καὶ τὸ κομμάτι· θὰ ἔχῃς πολλὰ λουλούδια ἀφοῦ ἡ περιποίησή τους σὲ κουραζει τόσο·) ***Ἀγνούλαν*** (θὰ ἐμαθες τὴν τύχη τοῦ κομματιοῦ σου καὶ τώρα περμένω ἄλλο· καὶ μένα μ' ἀρέσουν πολὺ αὐτὰ ποὺ γράφει ἡ κ. Ζαφυροπούλου-Γές, ἀλλὰ δὲν μοῦ ἔστειλε ἄλλα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶδες·) ***Ἐθθυμον*** (πολὺ χάρηκα ποὺ ἡ ἀδελφή σου παίρνει Ἀθηναῖο καὶ ποὺ καὶ σὺ θἀρθῆς ἀπὸ τοῦ χρόνου νὰ ἐξακολουθήσῃς τὶς σπουδές σου ἐδῶ· συγχαρητήρια καὶ γιὰ τοὺς καλοὺς βαθμούς·) ***Μαυρομαλλοῦσαν*** (σοῦ ἔστειλα Ὀθηγὸ καὶ λυσόχαρτο· τὶς λύσεις ἐκεῖνες. Ἂν δὲν ἔχουν δημοσιευθεῖ, μπορεῖς νὰ μοῦ τὶς ξαναστείλῃς· ναί, εἶδες τί ἀπότομος ποὺ εἶναι ὁ Ἀντιφέρ ; καλὸς ὅμως κατὰ βάθος·) ***Ἄσπρον Κρῖνον*** (χαίρω πολὺ γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις· μὴν ἀργήσῃς πάλι τόσο· καὶ τί ὄμορφο τὸ γραμματάκι σου, κομψό, καλογραμμένο, μπράβο!) ***Αἴαν Δ. Μαρινάκη*** (ἔλαβα. εὐχαριστῶ· πολλοὺς χαιρετισμοὺς στὴ μαμμά σου· τὴν παλιά μου ἀξέχαστη

φίλη· μά βέβαια εἶναι καιρὸς νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο καὶ νὰ μοῦ γράψῃς· μὴν εἶσαι «βαρετή»· ἡ φωτογραφία δὲν κάνει γιὰ τὴ σειρὰ τῶν «Παιδιῶν ἐκ τοῦ Φυσικοῦ»· εἶναι καμωμένη μὲ *πόζα* κι' αὐτὸ ἀφαιρεῖ τὴ φυσικότητα ποὺ παρουσιάζει τὸ ἐνσταντανέ, ἡ φωτογραφία τῆς στιγμῆς·) ***Στέλιον Παπαεμμανουὴλ*** (καλὸ κι' εὐγενικὸ τὸ ποίημά σου· ἂν τὸ ἐστειλες ὅμως γιὰ νὰ τὸ δημοσιεύσω, σοῦ ἀπαντῶ πὼς δὲν εἶναι γιὰ παιδικὸ περιοδικό· εἶσαι συνδρομητής μου, εἶδες ποτὲ νὰ δημοσιεύσω τίποτα τέτοιο;) ***Τιτίκαν Συλᾶ*** (θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου· τὸν εὐχαριστῶ πολὺ τὸν παλιό μου φίλο καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψῃ·) ***Κερυνειωτάκι*** (θὰ τὰ πῶμε στὸ ἐρχόμενο·) ***Χρυσόνειρο, Μάνον*** κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν ***25 Μαρτίου***, θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 278ου Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 4 Ἰουνίου.

204. Λεξίγριφος

Στὰ χέρια τοῦ πιὸ ἔξοχου ζωγράφου,
Μὰ καὶ τοῦ πιὸ κοινοῦ χρωματιστῆ.
Μὲ σύμφωνο μ' ἑνώνεις κι' ἀντικρύζεις
Ὁμηρική βασίλισσα πιστή.

Ντίνος Θώμης

205. Μεταγραμματισμὸς

Ἄστρο λαμπρό, τοῦ βάνεις
Μονάχ' ἄλλο λαιμό,
Καὶ κάτοικο τὸ κάνεις
Σὲ τόπο μακρυνό.

Περσεὺς

206. Ἀναγραμματισμὸς

Ὅπως εἶμαι ἂν μὲ θελήσῃς,
Στοὺς προφῆτες νὰ ζητήσῃς·
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Ἀργοναύτη θ' ἀπαντήσῃς,

Τζιλ

207. Αἴνιγμα

Λάμπει γλυκὰ στὸν οὐρανὸ
Τὸ ἀρσενικό μου·
Καὶ στὴν Ἀσία χώρα γνωστὴ
Τὸ θηλυκό μου.

Μόζαρτ

208. Γωνία μετὰ Πυραμίδος

+******=Μυθικὸς ἥρως
++***** =Γάλλος τραγικὸς
+++**** =Βασιλεὺς Περσῶν
++++*** =Κράτος Ἀμερικῆς
+++**** =Ἀρχηγὸς Σατύρων
++***** =Νεοέλλην ποιητὴς
+******=Ἀρχ. γεωγράφος

Εἰς τὴν Πυραμίδα κατὰ σειρὰν ἐκ τῆς κορυφῆς: σύμφωνον, φωτιστικόν, μόριον ὑγροῦ, ἱερὸν πλοῖον. Ἡ κάθετος πόλις τῆς Γραφῆς.

Αἰώνιος Φρύλλος

209. Κρυπτογραφικὸν

1 2 3 4 = Θεὸς
2 1 4 = Τίτλος
3 2 1 = Θεὰ
4 1 2 3 4 =Ἀθηναῖος ἥρως ἐπὶ Τουρ-[κοκρατίας.

Κλέφτης τοῦ 21

210. Ἀπροσδόκητον

Διατί, ὅταν σκοπεύωμεν, κλείομεν τὸ ἕνα μάτι;

Ἀγγουρολογιώτατος

211. Ἀκροστιχὶς

Τὰ τέταρτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν κάτι ὑλικόν, εἴτε ἔμψυχον εἴτε ἄψυχον:

1, Ἀρχαῖος ἀστρονόμος· 2, Ἀρχιερεὺς Ἑβραῖος· 3, Κατοικία θεῶν· 4, Ἔρημος.

Συριανὸς

212. Φωνηεντόλιπον

λβ - τς - δβλς - κν - ψδς - σ

Σεληνιώτικος Ὀρίζων

213. Γρῖφος

τι
τι ο τι ις
τι ο ο τι ις ις
μο σκε Μ ις πλουτ ις
τι ο ο τι ις ις
τι ο τι ις
τι

Μικρὸς Σπουδαστὴς

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 3

24. Τάκιτος (τά, κῆτος). — 25. Αἰώνιος-Παιώνιος.—26. Μέλι χέλι.
27. ΠΥΡΑΜΙΣ 28.ΑΛΙΚΑΡ-
ΠΑΝΔΙΩΝ ΝΑΣΣΟΣ
ΠΟΛΩΝΙΑ (Λάρισσα, Ἰ-
ΧΑΡΑΥΓΗ σαάκ, Καῖσαρ,
ΝΟΜΙΚΟΣ ράσσον, ναός,
ΣΑΛΠΙΓΞ σκόρος, ὀκά.
ΣΕΝΕΚΑΣ — 29 - 35. Τὸ πτερωτὸν εἶναι τὸ Σ: *Σείριος, Ἰσπανία, αἴσθημα, Ὀρέστης. ἀμουσία, Μέδουσα, Ρωμανός.*—36. ΦΙΤΖΙΤΑΓΗ - ΧΑΒΑΙ (ΦωτοΧυσία, ΤριώΒολον, ΖηΤιΑνος, ΙβΗριΑ). — 37. Ὅ,τι λάμπει δὲν εἶναι χρυσός. — 38. *Ἐν τούτῳ νίκα* (ἐν τοῦ τόνοι, κᾶ).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΣ'—247]

Ἀργοναύτη, βάλε κατὰ μέρος τὴ ντροπή, κι' ἀποκάλυψέ μας. Ἡ (ΑΣ'—207) ἔπεισε ὅλους ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς. Γιὰ τοῦτο δὲ νοιαζόμαστε· ἐμεῖς δὲ θέλουμε παρὰ νὰ σοῦ δείξουμε ὅτι σὲ ξέρουμε πολὺ *καλὰ* κι' ἐπαναλαμβάνουμε: Ἀργοναύτης=*Ἰάσων Κανάκης*. Ἐννόησες;

Χαμηλοβλεπούσα-Σιγαλοσπερπάτητη

[ΑΣ'—248]

Δόξης Στέφανε: πρῶτο δὲν εἶμαστε πρωτόβγαλτες. *Δεύτερο* δὲν εἶμαστε Πειραιωτοπούλες. *Τρίτο* δὲν καταφύγαμε σὲ φῶτα ἄλλων καὶ *τέταρτο* ἐπιμένουμε: λέγεσαι Μπάμπης Δενδρινός. Ἡ Νίκη ἔκανε ἐγχείρηση;

Χαμηλοβλεπούσα, Σιγαλοσπερπάτητη

[ΑΣ'—249]

Δέξου τὴ χαριστικὴ βολή *Σαρπηδὼν=Κυριακούλης*;; ΚΑ... ρατζᾶς!! Περιμένουμε βεβαίωση πὼς *δὲν* εἶσαι.

Σιγαλοσπερπάτητη, Χαμηλοβλεπούσα

[ΑΣ'—250]

Σταμ-*Καλ*. εὐχαρίστως. Δ/ση (ΑΕ'—173). Φοίβη, ἀκόμα περιμένω.

Ἀγκάθι

[ΑΣ'—251]

Πρόμαχε τῆς Ἐλευθερίας, ἡ Δ/σίς μου εἶναι: Σπύρον Δαμίρην, Ζάκυνθον, διά:

Δησμονημένη Ἐλπίδα

[ΑΣ'—252]

Προκηρύσσω δίμηνον διαγωνισμὸν ἠθοποιῶν. Περιμένω ὑποστηρίξιν ἀπὸ ὅλους-ες. Βραβεῖα ἐκλεκτὰ Συμμετοχὴ δωρεάν! Δ/σις ὡς ἄνω.

Δησμονημένη Ἐλπίδα

[ΑΣ'—253]

Ντέτεκτιβ Χ, θέλεις νὰ γνωρισθοῦμε καὶ νὰ συμμαχήσουμε;

Ντέτεκτιβ-Φάντασμα

[ΑΣ'—254]

Τζιτζιφιόγκα, λιγώτερες ἐξομολογήσεις στόν... Θέλεις νὰ τὸν πῶ;

Ντέτεκτιβ Φάντασμα

[ΑΣ'—255]

ΟΣΥΛΛΟΓΟΣ
«ΘΡΙΑΜΒΕΙΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ»

Ἀνακαινίζεται ριζικῶς, ἐμφανιζόμενος δὲ μὲ τὴν νέαν του Κυβέρνησιν, ὑπόσχεται πολλά.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

Αὐτοκράτωρ: ΤΖΩΡΤΖ ΡΑΦΤ
Πρωθυπουργός: ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΑΝΤΙΛΟΓΙΑΣ

ΥΠΟΥΡΓΟΙ

Ἀποκαλύψεων: Χάρρυ Μπῶρ
Διαγωνισμῶν: Γολιὰθ
Ξεσπαθώματος: Τρελλὴ Κουκλίτσα
Προπαγάνδας: Ροδοπέταλον

ΠΡΟΞΕΝΟΙ

Ἀθηνῶν: Ποσειδῶν
Ἡρακλείου: Ἑανθὴ Ἀεροπόρος
Κερκύρας: Κλάρα
Κωνσταντινουπόλεως: Ρόζα-Λίνα
Πειραιῶς: Μαθητικὴ Συντροφιὰ

ΜΕΛΗ

Ἄγγελος Ἀγάπης, Αὐγούλα, Ἀφρικάνα, Γαλάζιος Κύκνος, Γαλιάνδρα, Γιασεμιά, Ἰδάν, Ἱπτάμενος Ἀετός, Μοδιανὸ Ζιζάνιον, Μπόεμ, Νινέττα, Ὀνειροπλέχτρα, Ὀρεσίβιος, Τόσκα, Τρεῖς Χάριτες, Φίλημα Σκιᾶς, Χαδιάρα.

Δ/σις συλλόγου: Κον Γεώργιον Εὐθυμίου (Θ. Α) Πύργον. Ἀναμείνατε ὅλοι ἐκπλήξεις ποὺ θὰ σᾶς παρουσιάσῃ ἡ

ΘΡΙΑΜΒΕΙΤΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ

[ΑΣ'—256]

Νέλλε, Βιολέττα, Ντετεκτὶβ Χ, ἀλληλογραφοῦμε; Γράψατε πρῶτοι (ΑΣ'—204).

Νεοφερμένοι

[ΑΣ'—257]

Ἀλληλογραφῶ καὶ ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὅλους-ες. Γράψατε πρῶτοι. Στείλατε: Ἐμπορικὴν Τράπεζαν Καλαμῶν διά:

Ἀτρόμητον Θαλασσοπόρον

[ΑΣ'—258]

Πρωτομπαίνοντας στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους-ὅλες, καὶ ἰδιαιτέρως τὴν ***ἀγαπημένην μου Νινέττα.***

Ἀνταλλάσσω τετραδιάκια. Περιμένω ἀπὸ ὅλους-ες. Νινέττα, Χαδιάρα, Ρόζα-Λίνα, Μοδιανὸ Ζιζάνιο, Ἰνδιάνα, Νίνα-Νῶρα Ζαππίς στεῖλτε πρῶτες.

Δ/σις: Meur H. Keramaris, Beyoglou Theatre Sokak, Azarian Appartement No 2, Istanbul (Turquie) διά:

Τζονόντα

[ΑΣ'—259]

Τηλεγράφημα ἐκ πολάσεως: Δόξη Στέφανε, ἀφήστε ἡσυχίαν μακαρίτας, στόπ. Πῶς πεθαμένοι, προδίδουν; στόπ. Ὅλοι ξέρουν ὅτι *Διάνα = Στρογγυλοῦ* στόπ.

Hildebrand, Philippovich

[ΑΣ'—260]

Φεύγοντας ἀπ' τὸν κύκλο τῆς Διαπλάσεως στέλνω ἕνα φιλικὸ ἀποχαιρετισμὸ σ' ὅλους-ες καὶ ἰδιαιτέρως στὴ: Θλιμμένη Γοητεία, Μίκυ-Μάους, Νινούλα, Ἀγνή, Ἀουλουδένια Ὕπαρξι, Βάνδα καὶ Μαριολάκι.

Σφίγξ

[ΑΣ'—261]

Ἀποτελέσματα διαγωνισμοῦ μου: Βραβεύω 1ον) Χρυσῆ Ἀκτίνα, 2ον) Γρίφο· λοιποὺς ὑπερευχαριστῶ.

Κορφιατόπουλο

[ΑΣ'—262]

Κωνσταντίνε ΙΒ', διασκέδασες στῆς Ντάρι.... (19 Φεβρουαρίου) μὲ εἶδες;

Κορφιατόπουλο

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ Γεωργίου Σταύρου 10, Ἀθῆναι